மாதர் மனோரஞ்சினி.

“எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்”—ஔவையார்.

Vol. IV } Madras: May 1902. { No. 3.

புத்தகம் ௪. } சென்னப்பட்டணம் 1902 மே௴ { இல. ௩.

நமது பத்திரிகை.

நமது பத்திரிகையை பெண்கல்வி விருத்திக்காக 1899 வருஷம் மார்ச்சுமீ ஆரம்பித்தோம். இதுவரையிலும் இடையில்நேரிட்ட இடையூறுகளுக்கெல்லாம் இது தப்பித்து இப்பொழுது நான்காம் வருடம் ஆரம்பம் ஆகிறது. இப்பொழுது சுமார் 3 பக்கம் அதிகமாகச் சேர்த்திருக்கிறோம். சந்தாவைமாத்திரம் உயர்த்தவில்லை.

1902மீ ஜனவரிமீ முதற்கொண்டு லண்டன் மாநகரத்தில் பிரசுரமாகிற பியர்சன் என்ற மாதாந்தரப் பத்திரிகையில் சரத் குமாரகோஷ் என்பவர் இந்திய இராவுக்கதைகளெனத் தலைப்பெயரிட்டுச் சித்திரப் படத்துடன் மிக விநோதமாயும், யாவரும் ஆச்சரியப்படத் தகுந்ததாயுமுள்ள கதைகளை எழுதிவருகிறார். அக்கதைகளை இந்தமீ பத்திரிகை முதற்கொண்டு மொழிபெயர்த்து பிரசுரிக்கும்படியாக பியர்சன் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் நமக்கு உத்திரவு அளித்திருக்கிறார். அவர் நமக்கு அனுப்பிய ஆறு கதைகளும் சென்றவாரத்தில் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றன. ஜயகோபுரம் என்ற முதற் கதையை ம-ா-ா-ஸ்ரீ கே. ஜி. வெங்கிடசுப்பய்ய ரவர்களைக்கொண்டு மொழி பெயர்த்திருக்கிறோம். அது அடுத்த பக்கத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.அது காப்பிரைட் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டுளது. அதைஒருவரும் நமது உத்திரவன்றி பிரசுரிக்கக்கூடாது. அக் கதையைப்பற்றி சென்னையிலுள்ள மெயில், ஹிந்து, ஸ்டாண்டர்டு, டைம்ஸ் பத்திரிகாசிரியர்களும், இன்னும் பம்பாய் கல்கத்தா முதலிய விடங்களில் பிரசுரிக்கப்பட்டு வருகின்ற இந்திய டைம்ஸ், பைனியர், ஸ்டேட்ஸ்மென், இங்கிலீஷ்மென் முதலிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களும் நல்ல அபிப்பிராயப்பட்டுத் தமது பத்திரிகைகளில் எழுதி யிருக்கிறார்கள்.

சித்திரப்படங்களையும் பிரசுரித்தால்தான் அழகாகவிருக்கும்; ஆனால் அவைகளை வாங்குவதினால் நமக்குமிகச் செலவாகும்; இப்பெருங்காரியம் நிறைவேறவேண்டுவதற்கு நமது கையொப்பகாரர்களி லொவ்வொருவரும்

தங்களாலியன்றமட்டும் ஜூன்மீ 15உக்குள் உதவிபுரிந்தால் நாம் அத்திரவியத்தைக்கொண்டு சித்திரப்படங்களை லண்டனிலிருந்து தருவித்து நமது பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கமுடியும். இல்லாவிடின் சித்திரப்படமில்லாமலே கதைகளைமாத்திரம் பிரசுரிப்போம்.

நமது பத்திரிகையை நாமே சகலவேலைகளையும் செய்துவருவது யாவருக்கும் தெரியும். நமக்கு இதுவரையில் சுமார் ரூ. 400 நஷ்டமாயிருக்கிறது. இதை நாம் கவனிக்காமலே இப்பத்திரிகையை நமது அருமைக் குழந்தையைப்போலப்பாவிததுகஷ்டங்களையெல்லாம் சுகமாக எண்ணிக்கொண்டு இதை ஊக்கத்துடனும், பிரியத்துடனும் சுயநன்மையைப் பாராட்டாமல் நடத்திவருகிறோம். நாம்மாத்திரம் இவ்விதம் உழைத்துவந்தால் போதாது, ஒருவனால் எவ்வளவு காலம் இப்படிச் செய்பக்கூடும்? ஆனதுபற்றி இனிமேலாகிலும்நமக்குநஷ்டம்வராமல் பத்திரிகையைக் கிரமமாக நடத்திவர நமது சந்தாதாரர்கள் இதன் விருத்தியைக்கோரி தங்களா லியன்றளவு முயன்று கையொப்பக்காரர்களைச் சேர்க்கப் பிரயத்தினம் செய்வார்களென்று நம்புகிறோம். ஏழைகள்கூட இதைவாங்கி படிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் தான் இதன் சந்தாவை நாம் உயர்த்தவில்லை. ஆகையால் தனவந்தராயுள்ள கனவான்களும், மாதர்களும் இதற்கு தங்களாலியன்றளவு பொருளுதவி புரிவார்களென்று நம்புகிறோம். அல்லது அவர்கள் 4 அல்லது 5 பத்திரிகைகளை வாங்கினாலும் நலமே. நமது பத்திரிகைக்குச் சந்தாதொகையைச் செலுத்தாதவர்கள் தயவுசெய்து கூடியசீக்கிரத்தில் செலுத்துவார்களென்றும் நம்புகிறோம். இம்மூன்றுவருஷகாலமாக நமது பத்திரிகையை ஆதரித்துவந்த சந்தாதாரர்களுக்கும், நிருபநேயர்களுக்கும், இன்னும் மற்ற கனவான்களுக்கும் நமது வந்தனத்தை யளிக்கின்றோம். இனியும் இவ்விதமே சந்தாதாரர்களும் நிருபநேயர்களும் நமது பத்திரிகைவ்ய ஆதரித்து வருவார்களென்று நம்புகின்றோம்.

இங்ஙனம்:
C. S. இராமசுவாமி ஐயர்,
மாதர்மனோரஞ்சினி எடிடர்.

Indian Nights Entertainment.

published in the

PEARSON'S MAGAZINE

by

A. Sarath Kumar Gosh.

(All Rights Reserved.)

இந்திய இரவுக்கதைகள்.

முகவுரை.

மகாராஜா ஸ்படிக கட்டிலின்பேரில் வியாதியாய் படுத்திருந்தார்; அவர், படுத்திருந்த பட்டுப்பீதாம்பரத்தின்பேரில் அயர்ந்த கைகளால் தாளம் போட்டுக்கொண்டிருந்தார்; ஒரு அடிமை தன் மிருதுவான கையின்பேரில் கிண்ணத்தில் குளிர்ந்த ஷர்பத் ஏந்திக்கொண்டிருந்தான்; இன்னொருவன் வாசனை திரவியங்களடங்கிய வெற்றிலை பாக்குத் தட்டும், மற்றொருவன் சிறந்த பக்ஷணத் தட்டும் ஏந்திக்கொண்டிருந்தார்கள். மற்றுமொருவன் தலைப்பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு உஷ்ணித்திருக்கும் நெற்றியைக் குளிர்ச்சி செய்யும்பொருட்டு பரிமளமான வெட்டிவேர் விசிறி கொண்டு மெல்ல விசிறிக்கொண்டிருந்தான்: ஆனால் மகாராஜாவோ பிழைக்கமுடியாத வியாதியுடனிருந்தார்.

அப்பொழுது அரண்மனை வைத்தியன் மிக அதிசயமாய் வியாதியைச் சொஸ்தப்படுத்த உபாயமொன்று யோசித்தான். அரண்மனை வாசலுக்கருகே, முத்துப்போல் வார்த்தைகளைச் சாதுர்யமாய்க் கோர்த்து மனதைக் கவரும்படி கதைகள் சொல்லக்கூடிய நரைத்த தலைக்கிழவன் ஒருவனிருந்தான். மகாராஜா சோர்ந்திருக்கும் சமயத்தில் அவர் காலத்தைப் போக்குவதற்காக அந்தக் கதை சொல்பவனைத் தருவித்தான்.

"ஓ ஞானியே! மனிதருடைய அபாயத்தைக் குறித்து ஒருகதை எனக்குச் சொல்லும். என் கழுத்திலிருக்கும் ஹாரத்தை உமக்கு வெகுமதி கொடுக்கிறேன்" என்று தலையணையில் சாய்ந்துகொண்டிருந்த அரசன் சொன்னான்.

ஜகத்ஜோதியே! தங்கள் சொல்லுக்குத் தடையுண்டா என்று தங்கமெத்தையின் நுனியில்படும்படி தன்தலையை தாழ்த்திக்கொண்டு கதையுரைப்போன் மறுமொழியுரைத்து, பிறகு ஜமக்காளத்தின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு கதைசொல்ல ஆரம்பித்தான். மகாராஜாவினுடைய காரியங்களை உண்மையாய்க் குறிப்போனாகிய நான் கட்டிலின் மற்றப் பக்கத்திலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்து இதை வாசிப்போர்களுக்குப் பொருள் விளங்கும்படி இங்கே எழுதலானேன்.

நாராயண லாலாவினுடைய சங்கடங்கள்.

I

ஜயகோபுரம்.

பூரத்தினமே! தங்களுடைய அடிமை சிறியவனாயிருந்த காலத்தில் யமுனா கங்கா தீர்த்தங்களினிடையே யிருக்கும் புண்ணிய பூமியில் ஓர் அரசனிருந்தான். அவனுக்குக்கண்மணிபோல் ஒரே ஒரு பெண்குழந்தைமாத்திர மிருந்தது.

தேவள ராஜகுமாரத்தி சிறந்த அழகுடையவள், தேவகன்னிகைக்குச் சமானமானவள். பார்வதி, சரஸ்வதி, லக்ஷ்மி தேவிமார்கள் அவளுக்கு ஜனனகாலத்தில் திவ்விய வரப்பிரசாதங்களை யளித்திருந்தார்கள். அவளுடையகண்கள் கருநீரோடிய வைரங்கள் போலவும், உதடுகள் சிவந்த இரத்தினங்கள்போலவும், அவளுடைய முகம் உருக்கிய தங்கம்போலவும் பிரகாசித்துக்கொண்டு மிருந்தன. அவளுடைய கூந்தலோ கார்மேகத்தைப்போ லிருந்தது. அவளுக்குத்தகுந்த ராஜகுமாரன் உலகத்திலில்லவே யில்லை யென்று தனது முன்னோர் சாக்ஷியாய் அரசன் சொல்லுவான்; ஆதலால் பதினேழுவயதாகியும்கூட அவளைக் கன்னிகையாகவே நிறுத்தியிருந்தான். அவள் அரண்மனை உத்தியானவனத்தைச் சுற்றியிருந்த சண்பகத் தோப்புகளிலும், தாமரைத் தடாகங்களிலும், தனது பாங்கிமார்களுடன் விளையாடிக்கொண் டிருந்தாள். தனது தகப்பனைத்தவிர வேறொரு புருஷன் முகத்தை பார்த்தவளல்லள்.

அரசன் ஒருநாள் சாயங்காலம் சூரியாஸ்தமனத்தைப் பார்க்கப்போகையில் தன் மகளின் அறைக்கடுத்த ஒரு சிறிய குளத்தின் அருகே நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனது ஹிருதயம் தன் காலடியிலிருந்த தண்ணீரைப்போல் அமரிக்கையா யிருந்தது. ஆனால் திடீரென்று அது கொந்தளிக்கும் கடல்போலாயிற்று. குளத்தில் ஒருபக்கத்தில் தற்செயலாய்ப் பார்க்க, அவனது நெஞ்சை ஈட்டி போல் குத்தி முகத்தில் இரத்தம் முழுவதும் உரிஞ்சப்பட்ட ஒரு தோற்றத்தின் பிரதிபிம்பந் தெரிந்தது.

அவன் மேலே நிமிர்ந்துபார்க்கவே, இராஜகுமாரத்தி தனியாய்த் திரையில்லாமல் திறந்திருந்த ஜன்னலண்டை நின்று கொண்டிருந்தாள். அவள் முகத்தில் புன்சிரிப்பும், கண்களில் காமக்குறிகளும் தோன்றின. ஜன்னலின்கீழ் கூப்பிய கைகளை மார்பின்மேல் வைத்துக்கொண்டு ஓர் வாலிபன் நின்றுகொண்டிருந்தான். கண்கள் கண்களையழைத்தன; ஹிருதயம் ஹிருதயத்தை ஆவலுடன் இச்சித்தது; போதும்!

வியாகூலத்துடன் அரசன் கூச்சலிடவே ராஜகுமாரத்தி திடுக்கிட்டு, திடீரென்று வரும் அபாயத்தை நீக்குவதுபோலத் தனது கைகளை மேலேவீசி கீழே மூர்ச்சையாய் விழுந்தாள்.

வாலிபன் அரசனிடம்வந்து முழந்தாளிட்டுத் தலையை முன்னிட்டுக்கொண்டு அடியை எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருந்தான். ஆனால் அரசன் கத்தியின்பிடியை விளையாட்டாக ஆட்டிக்கொண் டிருந்தான்.

"வெட்டிவிடுங்கள், ஓ இராஜாவே! ஏன் வெட்டவில்லை?" என்று வாலிபன் சந்தேகத்தினாலுண்டாகும் வியாகூலத்துடன் கூச்சலிட்டான்.

"துரதிர்ஷ்டமுள்ளவனே! பயப்படாதே, பூமாதேவி சீக்கிரம் உன் இரத்தத்தைப் பானம்செய்வாள். ஆனால் மாசற்ற என் கத்தியினால் அது பெருகுவது சரியல்ல" என்று அரசன் அடங்கின தொனியுடன் மறுமொழி சொன்னான்.

அவன் கையைத்தட்டவே பன்னிரண்டு காவற்காரர்கள் முன்வந்தார்கள். "உன்னுடைய கத்தியை உருவி அந்தத்தலையை வீசிவிடு" என்று முதலில் நின்றவனுக்கு அரசன் உத்திரவுசெய்தான். காவற்காரன் கனத்த கத்தியைவீசி ஒரு க்ஷணம் மேலேநிறுத்திப் பிறகு திடீரென்று நுனியை கீழே எறிந்தான்.

"என்னால் முடியாது! இவனிடத்தில் ஏதோ மந்திரமிருக்கிறது. என்று" வாய்க்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

அரசன் சப்தம் செய்யாமல் இரண்டாம் காவற்காரனுக்குச் சைகை காட்டினன். ஆனால் அவனும் வெட்டமுடியாமல், "இந்த மனிதனுக்கு ஒரு தேவதையின் சகாயமிருக்கிறது" என்றான்; அப்படியே மூன்றாவதவனும், நாலாவதவனும் 12-வதவன்வரையில் மற்றவர்களெல்லோரும் சொன்னார்கள்.

ஏதோ ஒரு மாயாசக்தி தங்கள் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு விட்டது-என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். ஒருக்கால் அவனை அவர்கள் அடையாளங்கண்டு பிடித்ததனால் தானிருக்கக்கூடும்.

அவன் அரசனுடைய மந்திரவாதியாகிய நாராயணலாலா; காசிதேசத்திய ஹிரலாலா என்ற பெயர்கொண்ட அவன் தகப்பன் அவனுக்கு முன் அரண்மனை மந்திரவாதியா யிருந்தான். ஒருக்கால் (அவனுடைய மந்திர சகாயத்தினால்) மற்ற எந்த மனுஷனும் அடையக்கூடாத இராஜகுமாரத்தியினுடைய பேட்டியை அடைந்திருக்கக் கூடும். ஒருவேளை அதனால் தான் அவனுடைய கொலையாளிகளின் நெஞ்சில் சூதாக பயத்தையும் உண்டுபண்ணி யிருக்கக்கூடும்.

"கத்தியை இங்கே கொண்டுவா, நானே வெட்டிவிடுகிறேன்" என்று அரசன் தனக்கருகாமையி லிருந்த காவற்காரனைக் கேட்டான்.

ஆனால் சிறுவன் தலை நிமிர்ந்து "ஓ இராஜாவே! உன் கத்தியினாலேயே வெட்டு. நான் க்ஷத்திரிய வம்சத்தில் பிறந்தவன்" என்று சொன்னான்.

பொய்! நீ என் அடிமையாகிய ஹிரலாலாவினுடைய பிள்ளை, பிரயோஜனமற்ற பிள்ளை.

"ஓ இராஜாவே! ஜனங்கள் சொல்லும் பிள்ளை! எனக்கு உயிரளித்தவன் ஒரு இராஜபுத்திர தகப்பன்" என்று சொல்லி தன் தலையைப் பின்சாய்த்து இராஜாவின் முகத்தைக் குறிப்பாய் விழித்துப்பார்த்தான்.

"என்மார்பில் அணைத்து உனக்கு பால் வார்த்து வளர்த்தேன். உன்னைமிகப் பிரியத்துடன் காப்பாற்றிவந்தேன். என் கிருபைகளால் உன்னை அலங்கரித்து வந்தேன். பொய் சத்தியமுள்ள துரோகியாய் விட்டாய்; என் தலைக்கு அபவாதம்கொண்டு வந்து விட்டாய்" என்று அரசன் சொன்னான்.

பக்கத்தில் நின்றுகொண் டிருந்தவர்கள் வாலிபனுடைய குற்றமின்ன தென்று அறிவதற்கு இதுதான் முதல் குறிப்பு.

"ஓ இராஜாவே! பூரணசந்திரன் புழுவின்பேரிலும் பிரகாசிக்கலாம்!"

"ஆனால் புழு பூரண சந்திரனுக்கு ஆசைப்படக்கூடாது!"

அவன் புழுவல்ல. இராஜகுமாரியின் பாக்கியத்தை தன் பாக்கியத்துடன் ஒப்பிடும் பொருட்டு அவ்விதம் தன்னைத்தான் சொல்லிக்கொண்டான்.

"ஓ அரசனே! க்ஷத்திரியர்கள் இராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்" என்று நாரையைப்போல இரைந்து வாலிபன் சொன்னான்.

அச்சொற்களில் நிறைந்திருந்த இறுமாப்பின் முன் எப்பேர்க்கொத்த அவமானமும் நிற்கவில்லை. இதுதான் அவனுடைய கடைசி உபாயம்.

இந்தப் பந்தயத்தின் முடிவின்பேரில் அவன் உயிர்மாத்திரமல்ல இன்னும் விலையுயர்ந்த சில விஷயங்களும் சார்ந்திருந்தன.

வருணாசிரம விதிகள் இராஜாவின் நிலையற்றபுத்திக்கு மேற்பட்டவை; அவை பூர்வ வினையில் உற்பத்தியானவைகள்; தேவதைகளின் அநுக்கிரகம்.

வானத்திலிருந்து தலையின்பேரில் இடி விழுந்தாற்போல் பேசக்கூடாத கோபமூண்டு பிரமித்து அரசன் நின்றான்.

"ருசுபடுத்து, அதிக பிரசங்கி நாயே! உனது க்ஷத்திரிய வம்சத்தை ருசுபடுத்து"

"அதுதான் என் வேண்டுகோள்" இச்சொல்லம்பு அரசன் மனதைக்குத்த சாவகாசம் கொடுத்து, வாலிபன் கொஞ்சம் தாமதித்தான்.

அரசனே ருசுகேட்டான். அவன் உத்திரவாய் விட்டது. சாட்சியத்தை அவன் பார்க்கவே வேண்டும்.

"கடும் பரிக்ஷைக்கு என்னை உள்ளாக்கு. அது இராஜபுத்திரர்களுக்கு சுதந்திரம். நான் மரித்தால் பொய்யன். காயப்படாமல் தப்பினால் நீ சாற்றிய குற்றமற்றவனாவேன். பரமேசுவரனே எனக்கும் என் அரசனுக்கு மிடையிலிருந்து நியாயஞ்சொல்லட்டும்."

"அப்படியே ஒருதடவை யல்ல ஆறு தடவை யம தரிசனம்கண்டு மரணத்தையடைவாய்; உன்னைக்கொன்ற பாவம் உன் தலைமேலேயே யிருக்கட்டும். ஜய கோபுரத்தின் மேல் உன் விதியையடை, நான் சொல்லியாயிற்று."

"ஒரு தடவையல்ல, ஆறுதடவை யமனை ஜயித்தால் என்னுடைய வெகுமதியென்ன?"

அது மிக தைரியமான கேள்வி; வீதி மூண்டவன்தான் கேட்கத்தக்கது.

"உன்னுடைய க்ஷத்திரிய வம்சம் அதன் வெகுமதியைதானே காணும்" என்று அரசன் அளவில்லாத வெறுப்புற்று புன்சிரிப்புடன் அரண்மனைக்குள் சென்றான்.

இவன் இங்கே ஊர்த்தசுவாசம் விட்டுக்கொண்டு படுத்திருக்கையில் இது அவன் கண்முன் ஆடின ஒருபொய்யான நம்பிக்கையோ? அரசன் தன் சொற்களை சத்தியமாகச் சொன்னானா? பைத்தியம் பிடித்த ஆவலுடன் அவசரமாய் நம்பிக்கையை கைப்பிடித்தான்.

ஆனால் காவற்காரர்கள் அவன்பேரில் விழுந்து சங்கிலிகளால் அவனைக் கட்டி அரண்மனைக்குள்ளே கொண்டுபோனார்கள். ஆயினும் ஓர் இருண்ட வழியில்போய்க் கொண்டிருக்கையில்—எங்கிருந்தோ தெரியாது—"பயப்படாதே காத்துக்கொண்டிரு, குறிப்பாய் பார்த்துக்கொண்டிரு, ஜயத்தை எதிர்பார்" என்று ஒரு சிறிய கீச்சுக் குரல் கேட்டது.

அவ்விராத்திரி அவர்கள் அரண்மனைவாயிலில் உட்கார்ந்துகொண் டிருக்கையில் ஒரு காவற்காரன் "அண்ணே! அது யாருடைய குரல்" என்று மற்றொருவனைக் கேட்டான்.

"ஒரு பையனது தான், சந்தேகமென்ன" என்று கைதியினுடைய குற்றத்தை யறியாத மற்றவன் சொன்னான்.

"ஐயன்மீர்! மன்னியுங்கள், அது ஒரு ஸ்திரீயினுடையது" என்று வாசலண்டை போய்க்கொண்டிருந்த ஒருவன் குசுகுசென்று சொன்னான்.

அவனை அவர்கள் உற்றுப்பார்த்தார்கள், உச்சியில் பிச்சைக் குடுமிதவிர அவன் தலைமுழுவதும் சிரைத்திருந்தது. மேலே ஒன்றும் போர்த்திராத அவன் மார்பிலும் கைகளிலும் தானே செய்துகொண்ட புண்ணின் காயங்களிருந்தன. அவன் நெற்றியில் அகலமாய் நாமமிருந்தது. ஒருக்கால் மற்றக்காவற்காரர்களிடத்திலிருந்து அரசனுடைய கோபத்தைப் பற்றி இவன் கேட்டிருக்கக்கூடும்.

அவர்கள் அவனை அடையாளம் கண்டுபிடித்தார்கள். பதினேழு வருடங்களுக்கு முன் அவன் திடீரென்று அந்த ஊருக்கு வந்தான்-அதாவது காசிதேசத்து ஹிரலால் அரசனிடம் வேலை ஒப்புக்கொண்ட வருஷம்தான். அவன்யாரோ, அவன் தகப்பன் யாரோ, அவன் பாட்டன் யாரோ, யாருக்கும் தெரியாது. அவனுக்கு இராமகிருஷ்ணனென்றபெயர்; ஏனெனில் அவன் கிருஷ்ண, இராமாவதாரங்களெடுத்த விஷ்ணுவின் பக்தன்.

அவன் ஏழைகளுடனும் ஜாதியற்றவர்களுடனும் கலந்து பிச்சைக்காரர்களுடன் சாப்பிடுவான். ஆயினும் ஒவ்வொரு காலங்களில் அரைகுறையாகச் சொன்ன சிலவார்த்தைகளின் தொனியினால் அவன் அதிகாரம் செய்யப் பிறந்த மனிதன் என்று தெரியும். தவிர, ஒவ்வொருவேளை அவனுடைய பார்வை உலகத்தில் ராஜ ராஜாக்களும் பயப்படத்தக்கதா யிருக்கும். ஆனால் இப்பொழுது அவன் பக்தன்தான், ஜனங்களுக்கு உபதேசம் செய்பவன்.

தொங்கிய புருவத்தின்மேல் தனது மெல்லிய ஆள்காட்டி விரலை வைத்துக்கொண்டு இருவரையும் பார்த்து முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு சிரித்து ஐயன்மீர்! அவர்களெல்லாம் ஒன்றுதான்; ஸ்திரீகள் எப்பொழுதும் புத்திமானைவிட சௌந்தரியவானையே இச்சிப்பார்கள். இவளுடைய குரல் மறுபடியும் கேட்கும் என்று சொல்லி அறியப்படாத இரகசியச் சொற்களுக்கு பொருள் சொல்லென்று அவர்கள் கேட்குமுன்னர் இருட்டில் அந்தரத் தியானமானான்.

"பண்டிதன், தத்துவ சாஸ்திரி. வரப்போகிற கடும் பரிக்ஷையிலும் அவனைப் பார்க்கலாம்" என்று முதல்வன் சொன்னான்.

ஆ! ஆறுவது வரையிலும்! என்று இரவின் இருளிலிருந்து கண்டத்தொனி மறுமொழி சொல்லிற்று.

(இன்னும் வரும்) K. G. Venkatasubbiar B. A. B. L. & L. T.

உத்தரராம சரித்திரம்.

குச, லவர் சரித்திரம்.

(12-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

(97) அன்புடைய தந்தையரின் அடிமலரை வணங்கி
இன்பமுள்ள அயோத்திநகர் போகவிடை கேட்டாள்
(98) மைதலியாள் ஜானகிக்கு வரிசைநிரம்ப கொடுத்து
மன்னரந்த ஜனகராஜா வாழ்த்திவிடை யளித்தார்
(99) செம்பொன் மணித்தேரேறி தோழிமார்கள் சூழ
அன்புடனே அயோத்திவந்து அபிராமரைப் பணிந்தாள்

(100) அந்தமுள்ள மாமிமாரின் அடிதனிலே வணங்க
வந்துநின்ற ஜானகியை வாழ்த்திமன மகிழ்ந்தாள்
(101) பரிவுடனே ரகுராமர் பரதர்தம்மை அழைத்து
அறமுனிவர் வசிஷ்டதம் அனுமதி யின்படியே
(102) சீமந்தக் கலியாண ஓலைதன்னை எழுதி
சீக்கிரமாய் ஜனகருக்குப் போகவிடு மென்றார்
(103) ஸ்ரீராமர் உரைத்தவுடனே சூரபரதாழ்வார்
சிரானகணக்கர் தம்மை சீக்கிரமா யழைத்து
(104) வாசித்தசபை யோருடனே மந்திரி மாருடனே
ஆக்ஷியான மண்டபத்தில் காக்ஷிபெற விருந்து
(105) ஸ்ரீகோஷந்தனை யெடுத்து தேசகாலம் பார்த்து
நாள்கள் நல்லதாயமைத்துநல் முகூர்த்தம் வைத்தாள்
(106) வெள்ளியோலை தனையெடுத்து விளும்பி ரண்டும்சீவி
தங்கப்பொன்னோலைகளின் தலைப்புரங்கள் நறுக்கி
(107) மணிபதித்த எழுத்தாணி வலக்கையிலே பிடித்து
வகைவகையாய் வாசகங்கள் மணிப்பரதர் எழுதி
(108) ஒச்சமில்லாச் சோபனத்தை ஓலையிலே எழுதி
தொட்டுமஞ் சள்தடவி தூதர்கையில் கொடுத்தார்
(109) வாங்கியந்த தூதர்களும் வெகு பிரியத்தோடு
பலபேர்கள் வாழுகிற பட்டணங்கள் சென்று
(110) ஸ்ரீராமர் கலியாணம் திக்கெங்கு மறிய
புகழ்வீரர் கலியாணம் பூமியெங்கும் உரைத்தார்
(111) ஸ்ரீமிதிலைதனில் புகுந்து ஜனகருக்குஞ் சொல்லி
ஸ்ரீராமர் தூதர்களும் தண்டனிட்டு இருந்தார்
(112) ஜனகர் சதானந்தருடன் தாமிருந்த கொலுவில்
அவர்கனிவாயும் முறுவலித்து களிப்புடனே உரைப்பார்
(113) தாடகையின் தலையரிந்த தாசரதி ராமர்
ஜானகிமனோ கரனர் மனஸ்தாபம் தீர்த்தார்
(114) தாசரதி ராமருட தம்பிபர தாழ்வார்
சதுராக ஓலைதன்னை எழுதிவர விட்டார்
(115) மங்களங்கள் சொன்னவர்க்கு வெகுமதிகள் கொடுத்து
மன்னரந்த ஜனகராஜர் மந்திரி மாருடனே
(116) (என்) பொற்கொடிக்கு அங்கமணி எடுக்க நாள்பாரீர்
(என்று) புகழுடைய ராஜாவும் சொல்லி வீற்றிருந்தார்
(117) ஆனைமேல் அங்கமணி அழகாக நிறைத்தார்
குதிரைமேல் அங்கமணி கோப்பாக எடுத்தார்
(118) ஜனகர் சதானந்தருடன் தேவியுடன் கூட
சீருடைய அயோத்தி தன்னில்வந்து மவர்சேர்ந்தார்
(119) ஜனகருடைய வரவுதன்னை தூதர்வந்து சொல்ல
ஸ்ரீராமர் அதுகேட்டு சிந்தைமெத்தமகிழ்ந்து

(120) (தம்பி) வாய்த்தபுகழ் ஜனகராஜா (தன்) மாதுடனே வாரார்
(உன்) மணிக்கடகக் கைக்கொடுத்து வரவழையு மென்றார்
(121) ஸ்ரீராமர் ஏவலுமே ஸ்ரீபரதர் நடந்து
செம்பொன்மணி தேங்காயைக் கைக்கொடுத்து அழைத்தார்
122) அழகாஸனத்தில் இருத்தி அள்ளிமலர் தூவி
அபிராமரும் தம்பியரும் அடிவணங்கி இருந்தார்
(123) சித்தடியாள் ஜானகியும் சிலம்புகொஞ்ச நடந்து
செல்வமுள்ள தங்கையரும் தானும்வந்து பணிந்தாள்
(124) மங்கையர்கள் நாலுபேரும் மாதா அடிபணிய
மயிர்க்குழலை முகந்துகொண்டு மாதுமெடுத் தணைத்தாள்
(125) பூரித்துமே மனமகிழ்ந்து புகழ்வீரர் நால்வர்
பொன்பூவைக் காதில்வைத்து மாமியடி பணிந்தாள்
(126) இலையுடனே பாக்குகளும் ஏலம் கர்ப்பூரம்
வரிசையுடனே கொடுத்து வாழ்த்திமன மகிழ்ந்தாள்
(127) நல்லிடையில் பீதாம்பரம் நாலு திக்கும் விளங்க
மாணிக்கக் கிரீடம்மின்ன வெகுபணதி யசைய
(128) மாணிக்கத்தால் மோதிரங்கள் வகைவகையாய் மின்ன
வந்தசபையோர்கள் தம்மை கையமர்த்தும் அழகும்
(129) மகலக்ஷ்மி வீற்றிருக்கும் வலமார்பின் அழகும்
மணவாள ராமர்தன்னை மாமியருங் கண்டு
(130) இந்தகாகுஸ்த ராகவரை கணவராக அடைய
என்காரிகையாள் என்னதவம் செய்தாளோ முன்னே
(131) என்மைதலியாள் ஜானகியை மணமாலை சூட
மன்னராமர் பாக்கியங்கள் செய்தாரோ முன்னே
(132) (என்று) காகுஸ்தரை சீதையாரை கண்டுமன மகிழ்ந்து
கலியாணி தேவியரும் களித்துப் பார்த்திருந்தாள்
(133) ஸ்ரீராமரை பயந்மெடுத்த கௌசலை மாதாவும்
செம்பவழவாய் திறந்து சுமித்திரையோ டுரைப்பள்
(134) அபிராமர் தேவியுடன் அன்புள்ள மாதாவை
(நம்ம) சித்திரப்பொன் கூடத்திற்கு சென்றழையு மென்றாள்
(135) கௌசலையும் ஏவலுமே சுமித்திரையு மெழுந்து
காக்ஷியுள்ள அரண்மனையின் தாசிமாரை யழைத்து
(136) பளிங்குப் பொன்னுலிழைத்து பட்டுமேல் கட்டி
பவழத்தினால் தூண்நிறுத்தி பன்னீர்கள் தெளித்து
(137) தங்கப் பொடிகள்தூவி சந்தனத்தால் மெழுகி
முத்தாலே கோலமிட்டு முன்காவி யிட்டு
(138) சித்திரமும் பொன்பூவும் சேர்ந்தழகாய் மின்ன
தூண்டா விளக்கெரிய வண்டு தேம்பாட
(139) சித்திரமாய்ப் பஞ்சவர்ண கிளிகளது கொஞ்சும்
சோதிரகு ராமருடன் மண்டபத்தி னடுவே
(140) கலியாணி தேவியரை கடுக அழையென்று
காரிகையாள் சுமித்திரையும் தாசியுடன் சொன்னாள்.

R. S. சுப்பலக்ஷ்மி.

(இன்னும் வரும்)

துரௌபதியின் சரித்திரம்.

3. பாண்டவர்கள்.

(43-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ஆனதுபற்றி அவரே எனக்கு கணவராக அமையவேண்டுமென வேண்ட தகப்பன் மிக மகிழ்ந்து தனது குமாரத்தியை திருதராஷ்டிர மகாராஜனுக்கு விவாகம் செய்வித்தார்.

பின்பு இந்திபோஜன் பரம்பரையில் தோன்றிய சூரசேனன் என்பவனுக்கு ஒருபுத்திரியுண்டு. அவள் அழகில் இலக்ஷுமியையும், கல்வியில் சரஸ்வதியையும், கற்பில் அருந்ததியையும் ஒத்து, யாவரும் புகழும்படியாக வாழ்ந்துவந்தாள். அவள் வசுதேவருடைய சகோதரி. கிருஷ்ணபகவானுக்கு அத்தை. அவளை பிருதையென்றும், குந்தியென்றும், பெயரிட்டு அழைப்பார்கள். அவள் பாண்டு மகாராஜனை மணம்புரிந்தாள். மறுபடியும் பாண்டுமகாராஜன் மத்திரதேச அரசனாகிய சல்லியனுடைய சகோதரியாகிய மாத்திரியையும் மணம்புரிந்தார். தீரதராஷ்டிரனுக்கு 100 புத்திரர்களும், துஸ்ஸலையென்ற ஒரு புத்திரியும் ஜனித்தார்கள். பாண்டுமகாராஜனுக்கு ஐந்து புத்திரர்கள் உதித்தார்கள். இவர்களின்பேர் தருமன், பீமன், அருச்சுனன், நகுலன், சகாதேவன்.

இவர்களை வெகு அன்பாகநாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்த்திவருகையில பாண்டுமகாராஜன் இறந்துபோனான். அவருக்குச் செய்யவேண்டிய கிரியைகளைச் செய்தானபின்பு திருதராஷ்டிரன் தனது குழந்தைகளுக்கும் தனது சகோதரன் குழந்தைகளுக்கும் துரோணாசாரியரைக் குருவாக நியமித்து கல்வி புகட்டிவரும்படி அவர்க்குஆஞ்ஞாபித்தார்.பஞ்சபாண்டவர்களாகியதருமன் முதலானோர் மிக புத்தி சாதுர்யமுள்ளவர்களென்றும்,மகாதீரர்களென்றும் பேரெடுத்தார்கள். துரியோதனன் முதலானோர் அவ்வளவுசாமர்த்தியவான்களென்றும்பாண்டவர்களுக்குநிகரென்றும்பேரெடுக்கவில்லை. இதனால் துரியோதனனும் இவன் தம்பிமார்களும் பஞ்சபாண்டவர்களின் மீது மிக்க பொறாமைகொண்டு, துரியோதனன் பலவகையினால் பீமனைக்கொல்ல நினைத்தான். ஒரு சமயத்தில் பீமனை கங்காநதியில் ஸ்நானம்செய்ய அழைத்துக்கொண்டு போய் அதில் தள்ளிவிட்டான். இதற்கு பீமன் தப்பித்துக்கொண்டான். மற்றொரு தடவை இவனை விருந்துண்ணவரும்படி அழைத்து விஷமிட்ட அன்னத்தைமாத்திரம் இவனுக்குப் போட்டான். இன்னும் பலவிதமான துரோகங்களையெல்லாம் செய்தான். இவைகளுக்கெல்லாம் தப்பி பிழைத்தான் பீமன். துரியோதனனுக்கு இன்னும் பொறாமை யதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. துரோணாசாரியருக்கும் பாண்டு புத்திரர்களிடத்தில்தான் மிகப்பிரியம்; ஏனெனில் அவர்களுக்கு ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி ஒரு தடவை சொன்னமாத்திரத்தில் கிரகித்துக்கொள்வார்கள். துரியோதனன் முதலியவர்களுக்கு அச்சாமார்த்தியம் கிடையவே கிடையாது. இப்படி யிருக்கையில் வீஷ்மர் துரோணாசாரியரையும் குரு குமாரர்களையும் அழைத்துவரும்படி கட்டளையிடவே, வேலைக்காரன் உடனேசென்று "ஐயா, உம்மையும் உமது மாணாக்கர்களையும் உடனே இட்டுக்கொண்டு வரும்படியாக வீஷ்மர் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்" என்று சொல்லவே, துரோணாசாரியார் தமது 105 மாணாக்கர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்துசேர்ந்தார். அரசர்களை

ல்லாம் துரோணசாரியருக்கு மரியாதைசெய்து பொற்பீடத்திலிருத்தி சோடச உபசாரஞ்செய்தார்கள். துரோணசாரியார் அவர்களுக்கெல்லாம் ஆசீர்வாதம் செய்து "ஓ அரசர்களே" இது நல்ல முகூர்த்தகாலமாதலால் வில் அரங்கேற்றுங்கள் என்று சொன்னார். அவ்விதமே மாணக்கர்கள் தாங்கள் கற்ற பற்பல வித்தைகளையெல்லாம் யாவரும் மெச்சும்படி வெகுநன்றாக விளையாடினார்கள். துரியோதனன் பொறாமை யால் பீமனைக்கொல்ல இதுதான் சமயமென்று எண்ணி கதாயுதத்தை எடுத்து பீமனுடன் விளையாடுகையில் பீமன்மார்பில் அடித்தான்; பீமன் இதைக்கண்டு வெகு சாக்கிரதை யாக நாம் விளையாடவேண்டும், சத்துருவை அடிப்பதுபோலல்லவா நம்மை அடித்தா னென்று எண்ணி,பக்குவமாக விளையாடினான்: துரியோதனன் மறுபடியும் ஒரு அடி அடி க்கவே பீமன் மிக சினங்கொண்டு அவனை எதிர்த்து கோரமாய் யுத்தம்செய்தான்; இவ் விதம் செய்வதைக்கண்ட அரசர்கள் இதென்ன? விளையாட்டு வினையாக முடிந்ததே. ஆயுதப்பயிர்ச்சியைக்காண்பிக்கவந்தஇவர்கள்விரோதங்கொண்டுயுத்தம் செய்கிறார்களே! ஏ துரோணசாரியரே! இவர்களைச் சமாதானம்செய்யும் என்று சிலர் சொன்னார்கள். உடனே துரோணசாரியர் புத்திரன் அஸ்வத்தாமன் எழுந்து ஏ இராஜபுத்திரர்களே! ஆயுதப் பயிர்ச்சியைக் காட்டவந்த நீங்கள் இவ்விதம் விரோதங் கொண்டு சண்டைசெ ய்யலாமா வென்று சொன்னான். உடனே அவர்கள் ஒதுங்கி விட்டார்கள். அர்ச்சுனன் வந்து வில்லையெடுத்து குருவை வணங்கியபின் மந்திரோபதேசத்தோடு தொடுத்துவிட் டான். அதுவானத்தி லெழுந்து, மின்னல் இடி, மழை மேகங்களையும், காற்றையும், பர்வதங்களையும் இன்னும் பற்பல விநோதங்களையும் காண்பித்தது; இன்னும் அநேக பா ணங்களைத்தொடுத்து அருமையான செய்கைகளையும் செய்து காட்டினான். அங் கிருந்த யாவரும் அர்ச்சுனனைப் புகழ்ந்தார்கள்.

உடனே கர்ணன் எழுந்திருந்து சிறுவனுகிய அர்ச்சுனன் செய்த சொற்பவிளை யாட்டைக் கண்டு பரமாதமாக புகழ்ந்து பேசினீர்கள். நான்கற்ற வித்தையை இதோ காண்பிக்கிறேன் என்று சொல்லி வில்லை யெடுத்து தான் கற்றவைகளை யெல்லாம் வெகு சாதுரியமாக விளையாடிக் காட்டினான். சபையோர்கள் இவன் செய்ததைக் குறித்து மிக்கப் புகழ்ந்தார்கள். துரியோதனன் முதலியவர்கள் கர்வத்தினால் அர்ச்சுன னைப் பார்த்து இளித்தார்கள், கைகொட்டி ஏளனம்செய்தார்கள். அர்ச்சுனன் மாத்திரம் வெட்கித்து ஒரு மாதிரியாகவிருந்தான். கர்ணன் அர்ச்சுனனைத் தன்னுடன் வில்வித்தை யைச்செய்ய வருகிறாயா வென கேட்டான். அர்ச்சுனன் "நீ தேர்ப்பாகன் பிள்ளையாகை யால் உன்னுடன் சமமாக விளையாட வரமாட்டேன்" என பதிலுரைத்தான். உடனே கர்ணன் "அடே பற்குனு! நான் தேர்ப்பாகன் பிள்ளைதான். நீ வில்லெடுத்துதைரியமாய் என்னுடன்போர் செய். நான் நிச்சயமாய் உன் கமலத்தைக் கொய்து அரங்கு பூசை செய்கிறேன்" என்றான். அர்ச்சுனன், "அடே! நீச்சா! உனக்கு இவ்வளவு துடுக்கும் தைரியமும் எங்கிருந்து வந்ததடா? நீ சொன்னபடி செய்ய நீ உயிருடன் இருந்தாலல் லவோ செய்வாய்? அதற்குள் உன் தலையை பூமியில் உருட்டிவிடுகிறேன். ஒரு சமயம் இங்குள்ளவர்கள் தடுத்தால் எச்சமயத்திலாவது அப்படிச் செய்யாமல் விடேன். நான் பிடித்திருப்பது வில்லல்ல, நானும் க்ஷத்திரியனல்ல" வென்று சபதங் கூறினான். யாவ ரும் இதென்ன விபரீதமாக விருக்கிறதே என திகைத்துக் கொண்டிருக்கையில் தவ சிரேஷ்டராகிய கௌதமர் எழுந்து இருவரையும் பார்த்து அப்பாகுழந்தைகளே! வில் நாணியைத் தளர்த்துங்கள்!! என சொன்னார். உடனே பெரியவர் வார்த்தையைத் தட்டாமல் இருவரும் கையிலுள்ள வில் நாணியைத் தளர்த்தினார்கள்.

வீஷ்மர் மிக கோபங் கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லுகிறார். "ஓ சபையாரே! நமது குழந்தைகளாகிய குரு குமாரர்களை அரங்கேற்ற வைத்த சமயத்தில் இந்த தேர்ப் பாகன் மகன் தனது வித்தையைக் காண்பிக்க வந்தான். வித்தை எல்லாருக்கும் சமமென்று இவன் திறமையையும் காண்பிக்கச் சொன்னோம், அப்படிக்கன்றி குழந்தையாகிய அர்ச்சுனனை பலவிதமாக திட்டினதுமல்லாமல் அவன் கமலத்தைக்கொய்து அரங்கு பூசைசெய்கிறேன் என்று சொன்னது தப்பல்லவா? இவனுக்கு இவ்வளவு துணிவா? உங்களுக்கு இது தருமமாக விருக்கின்றதா?

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட மற்றவர்கள் வீஷ்மருக்கு இனிய வசனங்களைச் சொல்லி சமாதானப் படுத்தினார்கள். கிருபாசாரியரும் உடனே "கர்ணன் தேர்ப்பாகன் புத்திர னென்பதற்குச் சந்தேகமுண்டோ? இவன் இழிகுலத்தோ னல்லவா! இராஜாதி இராஜனாகிய பாண்டுவின் குழந்தையை எளனமாக இவன் பேசலாமா" வென மிகுந்த கோபத்துடன் சொன்னார். இவைகளைக் கேட்ட சபையார் யாவரும் நடுங்கினார்கள். துரியோதனன் எழுந்து கிருபா சாரியருக்கு மனவருத்த முண்டாகும்படி பேசியபின் கர்ணனை அங்க தேசத்துக்கு அரசனாக்குகிறேன் என்று சொல்லி அவ்விதமே செய்வித்தான். வீஷ்மர் முதலியவர்கள் குழந்தைகளின் விசேஷ கல்விப் பயிர்ச்சியைக் குறித்து துரோணாச்சாரியரைப்பலவிதமாகத் துதித்து அவரவர் தங்களிருப்பிடத்திற்குச் சென்றார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

வைரமும், தவளைக் குஞ்சும்.

குழந்தைகள்: "தாதா! அன்றைய ராத்திரி தாங்கள் சொல்லிய விநோத விருக்ஷமும் மோகினியும் என்ற கதை வெகு நன்றாகவிருந்தது, இன்றையதினம் ஸ்ரீ பார்த்தசாரதி சுவாமி உற்சவமாகிய குதிரைவாகன சேவையைப் பார்த்து வந்தோம், தூக்கம் வரவில்லை; தயவுசெய்து ஒரு சிறிய கதை சொல்லுங்கள்.

தாதா: குழந்தைகளே! நாழிகை ஆய்விட்டது. ஆயினும் உங்களுக்கு "வைரமும் தவளைக்குஞ்சும்" என்ற கதையைச் சொல்லுகிறேன்; கவனமாய்க் கேளுங்கள்.

உ-வது கதை.

மதுராபுரி பட்டணத்தில் அம்பாலிகை என்னும் மாதுக்கு சந்திரவதனி, சுந்தரி என்கிற இரண்டு குமாரத்திகளிருந்தார்கள். தாய் சந்திரவதனிமேல் அதிக பிரியங்கொண்டு தன்னோடிருக்கச் செய்து சுந்தரியை வேலை ஆள்களோடு சமையல் செய்யுமிடத்திலேயே காலைமுதல் மாலைவரையில் சகல பணிவிடைகளையும் புரியும்படி கட்டாயப்படுத்தி வந்தாள். சுந்தரி தனக்குறிய சகல வேலைகளையும் செய்வதோடு தன் வீட்டிற்கு ஒன்றரை மையில் தூரத்திலுள்ள ஓர் நீர் ஊற்றிற்குப்போய் ஜலம்திரட்டிவர வேண்டியதாக விருந்

தது. ஓர் நாள் சுந்தரி தன்னந்தனியே இருந்து ஜலம் எடுக்கும் சமையத்தில் அவ்வன தேவதை ஓர் கிழவி உருகொண்டு அவள் அறுகில் சென்று தாகத்திற்கு ஜலம் தாவென கேட்க சுந்திரி வெகு அனுதாபத்தோடு தண்ணீர் குடிக்கக் கொடுத்து உபசாரவார்த்தைகளை மொழிந்தாள். இவ் வார்த்தைகளைச் செவியுற்ற அவ்வன தேவதை சுந்திரிமேல் அதிக பிரியங்கொண்டு அவள் பேசும் போதெல்லாம் ரோஜா புஷ்பங்களும், முத்தும், வைரமும், விழும்படி வரமளித்தாள்.

சுந்தரி தண்ணீர்கொண்டு வீடு சேர்ந்தபோது கால தாமதம் செய்ததாக கடுங்கோபங் கொண்ட தாய் அவளை ஏசிபேசி புடைக்க வருங்கையில் அடிக்குப் பயந்து சுந்தரி அலரி அழுது தாயே! இது என் குற்றமன்று; நீர் ஊற்றண்டை கண்ட ஓர் கிழவியின் நிமித்தம் நான் நேரம்சென்று வரநேரிட்டதென புகலவே அவள் வாயினின்று முத்தும் புஷ்பமும் முறையே சொரிந்தன. இதைக்கண்ட தாய் ஆச்சரியமுற்று, என் அருமை மகளே! இவ்வரம் உனக்கு எப்படி வந்ததென்று கேட்டாள். அதற்குச் சுந்தரி தனக்கு ஒரு வனதேவதை இவ்வரத்தை யளித்தாளென்று சொன்னாள். உடனே அம்பாலிகை யானவள் ஆசித்து நேசித்துவரும் அருமை புத்திரி சந்திரவதனியையும் இவ்வரத்தை அடையும்படி தன் வீட்டிலிருந்த வெகு சித்திரவேலை அமைந்த ஓர் வெள்ளிக் கிண்ணத்தை அவள் கையில் கொடுத்து நீர் ஊற்றிற்கு வெகு துரிதமாய்ப் போகும்படி செய்தாள். சந்திரவதனி மிக்க கோப வேஷ்டை கொண்டவளாய் நீர் ஊற்றை அடைந்து ஜலமெடுக்கையில் தன் அறுகில் வந்து தாகத்திற்கு தாவென்று கேட்ட கிழவிக்கு உனக்குத்தான் தொலைக்கவந்தேனே குடியுமென்று வெடுவெடுப்பாய்ச் சொல்லவே இவ்வார்த்தைகளைச் செவியுற்று கோபங்கொண்ட அத்தேவதை இவள் பேசும்போதெல்லாம் பாம்பும், தவளைக்குஞ்சுகளும் விழச்சபித்துச் சென்றனள். அவள் வீட்டிற்கு வந்தபோது தாய் "என் அருமை மகளே! வரத்தைப் பெற்றாயா" வென்று ஆவலோடு கேட்டதற்கு சந்திரவதனிப் பெற்றேன் அன்னையே! என்று புகன்றமாத்திரத்தில் பாம்பும் தவளையும் பல பலவென்று சொரியவே இவைகளைக் கண்ணுற்ற தாய் கடுங்கோபங்கொண்டு இவைகள் யாவும் சுந்தரியால் நிகழ்ந்தன; ஆகையால் இனி அவள் நமது கிரகத்தில் ஒருபோதும் இருக்க லாகாதென புடைத்து வீட்டிலிருந்து விரட்டி விட்டாள். சுந்தரி காட்டின் வழியாய் கதரிச் செல்லுகையில் அங்குவேட்டையாட வந்திருந்த அப்பட்டணத்தின் இராஜகுமாரன் அவளைச் சந்தித்து அவளுடைய பரிதாபச்செய்தியைக் கேட்டு துக்கித்தான். அவள் அரசனோடு வார்த்தை யாடுகையில் அவள் வாயிலிருந்து விழுந்த ரோஜா புஷ்பமும் முத்தும் வைரமுங் அவள் பாதத்தருகே குவித்திருக்ககண்டு அவளை தன் இராஜகிரகத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் தன் தந்தைக்குக் காட்டி அவர் சம்மதிபெற்று அவளைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டான். சுந்தரி காலதிட்டத்தில் மதுராபுரியின் அரசியானாள்.

"பட்டவனுக்கு பாக்கியமுண்டு."

தாதா: என் அருமைக் குழந்தைகளே! நாழிகையானபடியால் நித்திரை செய்யுங்கள்; நாளையதினம் ஒரு புதிய வேடிக்கைக்கதை சொல்லுகிறேன். உங்கள் மதினி சுப்பலக்ஷ்மியும் ஊரிலிருந்து வந்துவிடுவாள் என்று சொன்னவுடனே குழந்தைகள் நித்திரைசெய்ய பள்ளியறைக்குச் சென்றார்கள்.

(இரண்டாவது கதை முற்றிற்று.)

தென்னாலுராமன் கதை.

தலைமறைவாகத் திரிந்தது.

ஒரு நாள் தென்னாலுராமன் ஒரு பெருத்த குற்றம் செய்தான். இராயர் மிக கோபங்கொண்டு உடனே சேவகர்களை யழைப்பித்து இன்று முதல் "தென்னாலுராமன் என்னெதிரே தலையைக் காட்டாமல் மறைவாக யிருக்க வேண்டும். அவ்விதம் செய்யாமற்போனால் அவன் தலையை வெட்டும்படியாக நான் உத்திரவு செய்திருக்கிறேன். நீங்கள் உடனே அவனுக்குத் தெரிவியுங்கள்" என ஆஞ்ஞாபித்தார். சேவகர்கள் உடனே சென்று இராயர் சொன்னபிரகாரம் அவனிடத்தில் சொன்னவுடனே அவன் புன்சிரிப்புடன் திடீரென எழுந்து ஒருபெரிய பானையை தன் தலைமேல் கவிழ்த்திக்கொண்டு இராயர் சபைக்குச் சென்று அவருக்கு எதிரில் திரிந்துகொண்டிருந்தான், இராயர் இவனைப்பார்த்து என்னடா! இந்த விதமாய் ஆகாத்தியம் செய்கிறு யென்று கேட்டார். அதற்கவன் "ஓ! இராஜனே! நீங்கள் தலைமறைவாகத் திரியச்சொல்லி ஆக்கியாபித்தருளியபடியே நானிவ்விதகோலத்துடன் திரிகிறேன்" என்றான். இராயர் மிகச்சந்தோஷப்பட்டு இத்தடவையும் தென்னாலுராமனை மன்னித்தார்.

"என்ன, வாமனசாஸ்திரியாரே! உமது அழகுள்ள ராதையை எனக்கு விவாகம் செய்துகொடுக்கத் தீர்மானித்து விட்டீரா? ஏனென்றால் என் வீட்டுவேலையைக்கவனிக்க ஒருதகுந்தமனைவியில்லாமல் எனக்கு மிகவும் கஷ்டமாயிருக்கிறது. என்ன! உண்டா, இல்லையா? நான் காக்கமுடியாது தக்க மறுமொழி நீர் எனக்கு கொடுக்காவிட்டால் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்வதற்கு நான் இன்றிரவு வசந்திபுரம் போகிறேன்." என்று சீதாநகரம் என்னும் சிறிய கிராமத்தில் பெரிய தெருவில் ஒரு வீட்டின் வாயிலில்

* Translated from the Indian Ladies' Magazine.

ஒருவர் திண்ணையிலுட்கார்ந்து கொண்டிருந்த வீடடுக்காரரான வாமன சாஸ்திரியாரைக் கேட்டார். அவர் முகம் மிகவும் சந்தோஷத்தால் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. வெள்ளி நாணயங்களும் நோட்டுகளும் சப்தித்துக் கொண்டிருக்கிற ஒரு தோல்பை அவர் கையிலிருந்தது. இரவு சுமார் எட்டுமணியிருக்கும், வீட்டிற்குள் எப்படி யிருக்கிறது. எட்டிப் பார்ப்போம். வாமன சாஸ்திரியார் மனைவி சுசீலை சமையல் செய்துகொண்டிருக்கிறாள். அவள் குமாரத்தி ராதை அவள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு ......ண்டும் நாட்டுப்புறத்துப் பாட்டொன்றைப் பாடிக்கொண்டு மிருக்கிறாள். இப்பொழுது திடீரென பாடுவதைவிட்டு சமையல்வேலையில் தன் தாய்க்கு உதவிசெய்து கொண்டிருக்கிறாள். கிராம தேவதையாகிய பவானியினது கோயிலிலிருந்து அப்பொழுதுதான் திரும்பிவந்த தன்தகப்பனார் சந்தியாவந்தனம் செய்யும்பொருட்டு அர்க்கியத்திற்காக தீர்த்தம் நிறைந்த பித்தளை பாத்திரங்கள் முற்றத்தில் இருக்கின்றன. கோயில்மணி யோசை நமது காதுகளிலும் அங்கே வாசற்றிண்ணையில் பேசிக்கொண்டிருக்கும் அவ்விருவரின் காதுகளிலும் சகுனமுண்டாகும்படி கணீரென்று கேட்கிறது.

"எல்லாம் சரிதான். ஆனால் நீர் இவ்வளவு அவசரப்படக்கூடாது ஒரு அற்பவிஷயத்துக்காக அந்த மூடாத்மாவாகிய லக்ஷ்மண சாஸ்திரியால் நான் மிகவும் வருந்துகின்றேன். அவனுக்கு நான் 2500 ரூபாய் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. நீர் 4000 ரூபாய் எனக்குக் கொடுத்தாலொழிய என் செல்வப் புதல்வியை உமக்கு மணம் செய்விக்க நான் சம்மதப்படமாட்டேன். நிச்சயமாய், பாவம்! அவள் வீணாகப் பிறக்கவில்லை. அவளுக்கு வயது பன்னிரண்டு ஆகிவிட்டது. இந்த வருஷம் அவளுக்கு விவாகம் செய்யாவிட்டால் வாமன சாஸ்திரி தலைகிளப்புவதற்கில்லை. இரும்! இரும்! என்ன அது? அது கோயில் மணியோசை யல்லவா? நல்ல சகுனந்தான். பாவம் வீட்டிலே எனக்காக காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். என்ன சொல்கிறீர் ஒரு காசு குறைந்தாலும் சரிப்படாது. போம்! போம்! என்று சொல்லிக்கொண்டேதான் எழுந்திருந்து வீட்டுக்குள்ளே நுழையப்போனார். "போகாதேயும்! போகாதேயும்! இரும், ஐயா?" என்றுசொல்லி வாமனசாஸ்திரியை மறுபடியும் முன்போல இருக்கச்செய்து, "என்ன சாஸ்திரீ! நீர் மிகவும் பேராசைபிடித்தவரா யிருக்கிறீர். எப்படியானாலும் சரிதான், இதோ பணம் ரூ. 4,000. பெற்றுக்கொள்ளும், நாளை நான் திரும்பிவரும்பொழுது முகூர்த்தம் பார்ப்பதற்காக பஞ்சாங்கமும் கையுமாயிரும். நான் இதோபோகிறேன்; எல்லாவிஷயத்தையும் யோசித்துப்பார்த்தால் காரியம் நிச்சயந்தானே! சாஸ்திரியாரே நான் போகிறேன் நீர் சந்தோஷமாக யிரும். எனக்குக் கொடுப்பதாக நிச்சயம் செய்திருக்கிற பெண் ராதை க்ஷேமமாயிருக்கட்டும்." என்று சொல்லிக்கொண்டு முதலில் பேசியவர் கோயிலுக்கு மற்றொரு பக்கத்தில் ஒரு வீதியிலிருந்த தன் வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்.

இப்படியாக வியாபாரம் பேசின தகப்பன், "இந்த கிராமாதிகாரியாகிய மகாபாபி சங்கரசாஸ்திரிக்கு என் பெண்ணை விற்கும்படிச் செய்தது என் வறுமை யல்லவா? நான் யாதொரு காரணமுமில்லாமல் அந்த மோசக்கார நியாயவாதிக்கு 2000 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் என் மனைவியோ, அரிசி வியாபாரி இராமலிங்க ஐயருடைய ஒடிப்போன பிள்ளையான துர்முகி நாறாயணனுக்கு ராதையை மணம் செய்யும்படி பிடிவாதம் செய்கிறாள், ஐயோ! எனக்கு இன்னது செய்வதென்று தோன்றவில்லையே. என்னவேளையிற் பிறந்தேனோ?" என்று தன்னைத்தானே நிந்தித்துக் கொண்டு வீட்டிற்குள்போக, வழக்கம்போல் அவர் புதல்வி "அண்ணா! என் ஒவ்வொரு நாளும் நாழிகை கழித்து வருகின்றீர். இனிமேல் நீர் இப்படி செய்வதாயிருந்தால் நான்

உமக்குக் கார்க்கமாட்டேன்." என்றுசொன்னாள். "கண்ணே! ராதை! இனிமேல் நான் இப்படிச்செய்யவில்லை. இன்றைக்கு காளஹஸ்தி ஜமீன்தார் தன்னுடைய குமாஸ்தாவை அனுப்பி சுவாமி அம்மனுக்கு அபிஷேகம் செய்வித்தார். அதற்காக நானும் இருந்து அப்பொழுது வேத அத்தியயனம் செய்துகொண்டிருந்தேன்." என்று சாஸ்திரியார் சொன்னார். "கோயிலிலிருந்து ஏதாவது சுவாமி பிரஸாதமாவது அல்லது குங்குமமாவது கொண்டுவந்தீரா? என்றாள் குழந்தை. "ஆகா இன்னும் ஒன்றுகூட கொண்டுவந்தேன்." என்றுசொல்லிக்கொண்டே தகப்பனார் ஒரு சிறுமூட்டையை அவள் கையில் கொடுத்து, "இன்றைய தினம் உனக்கு நல்ல அதிர்ஷ்டம்; உன்னுடைய விவாகம் சீக்கிரத்தில் நடக்கவேண்டியதற்காக ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். என்ன ராதை இது உனக்கு நல்ல சமாசாரமல்லவா?" என்றார் தகப்பனார். இந்த திடீரென்ற சமாசாரத்தைக் கேட்டவுடன் அவள் அசட்டையாய் மறுமொழிசொன்னாள்.

"எப்பொழுதும் உமக்கு பரிகாசந்தான். அண்ணா! எனக்குப் பசியாயிருக்கிறது. சந்தியாமந்திரத்தைச் சீக்கிரத்திற் செய்துவிட்டு போஜனம் செய்யவாரும்'! என்று அவள் சொல்லிக்கொண்டு போஜனத்திற்காகவேண்டிய ஏற்பாடு செய்யும்பொருட்டு கவலையோடு போய்விட்டாள். இந்த ராதை முந்தியே கூறியபடி மிகுந்த அழகும், நாகரிகமுமுள்ளவள். அவள் ஆங்கிலேயம் படித்தவளல்லள். ஆனால் அவள் தமிழ் தெலுங்கு, சம்ஸ்கிருதம் இந்தபாஷைகளில் மிகவும் தேர்ந்து மைசூர் தெலுங்கு லோயர் செகண்டரி பரீக்ஷையில் வெகுமானம் பெற்றவள். அவளுக்கு இப்பொழுது விவாகஞ்செய்யும்படியான வயது வந்துவிட்டது. அவளுக்குத்தகுந்த வரன் எங்கும் கிடைக்கவில்லை. அவள் பிதா வாமனசாஸ்திரி தன்னாலியன்றமட்டும் எங்கும் தேடிப்பார்த்தார். ஆனால் மருமகன் ஒரு பி. ஏ யாகவாவது அல்லது பி. ஏ., பி. எல், யாகவாவது இருக்கவேண்டுமென்பது ராதையினுடையவும் அவள் தாயினுடையவும் முழுமனதாக யிருந்தது. அவளை மணக்கும்பொருட்டு வந்தவர்களில் ஒருவரையாவது குறிப்பிட நம்முடைய சாஸ்திரி எவ்வளவு முயன்றும் முடியவில்லை. ஏனென்றால் ஒவ்வொருவருடைய ஜாதகரீதியும் நம்முடைய ராதையின் க்ஷேமத்திற்கு மாறாகவே யிருந்தது. ஆகையால் எல்லா வரன்களையும் தட்டிவிட அவநம்பிக்கையும் அதைரியமும் அவருக்கு உண்டாயிற்று. ஸ்திதிமதி முதலியவைகளைப் பற்றி இனி கவனிக்காமல் யாராயினும் ஒருவனைப்பார்ப்பதாய் அவர் தீர்மானித்துக்கொண்டார்: ஆனால் ஒரு புதிய தடங்கல் ஏற்பட்டது. தன்னுடைய யோக்கியதைக்குத் தக்கபடி விவாகத்தை விமரிசையாய் நடத்தபோதுமான பணம் தன்னிடம் இல்லை. ஏனென்றால் தீக்குணகளஞ்சியமாகிய லக்ஷ்மண சாஸ்திரியாரால் மிகவும் உபத்திரவப்படுத்தப்பட்டவும் நியாயஸ்தலத்திரகிழுக்கப்பட்டவும் ஒரு தரித்திரனாயிருந்தார். தனக்கு வேண்டிய பணத்தையார் கொடுப்பார்கள் ? ஒரு தரித்திரனையார் நம்புவார்கள்? மிகவும் செல்வம் படைத்த ஒரு தனவான் தவிர வேறொருவராலும் தனக்குப் பயனில்லை. இப்படிப்பட்டவர் அந்த கிராமத்திலேயே இருந்தார். அவர்தான் எல்லாராலும் விரும்பப்பட்ட முன்சீப்பாகிய சங்கர சாஸ்திரி. அவருடைய வீட்டிற்கு வாமனசாஸ்திரி நினைத்தபோது போகலாம். அவரிடமிருந்து பணம் கடன் வாங்குவதான பேச்சு வந்தபோதெல்லாம் அவருடைய கண்கள் சந்தோஷத்தினால் விகசிக்கும். தான் நெடுநாளாய் நினைத்திருந்த எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும்படியான சமயம் நேர்ந்ததேயென்று அவர் சந்தோஷித்தார். அவருடைய மனைவி இறந்துபோய்விட்டாள். இவருடன் வாமனஸாஸ்திரி சம்பந்தஞ் செய்துக்கொள்ள முயன்றார். முன்சீப்பினுடைய

வீட்டிற் குடிகொண்ட குபேரனுடைய சன்னிதானத்திற்கு ஒரு நாள் விடாமல் வாமன சாஸ்திரி போய் வணங்குவதும், பதில் பிரயோசனமில்லாமற் திரும்புவதுமா யிருந்தார்

முதலில் சொன்ன இருவருக்கும் சம்பாஷணை நடந்ததற்குச் சில நாள் முந்தியிருக்கும். அன்றைக்கு சந்திரிகை. சந்திரன் தன்னுடைய பிரகாசமான துல்லிய நிலவை எரித்துக்கொண்டு மேகங்களினிடையே மறைவதும் பிரகாசிப்பதுமா யிருந்தான். நமது முன்னோர்கள் பந்து மித்திரர்களுடன் உட்கார்ந்து பேசுவதற்கான தெருத்திண்ணையில் வாமன சாஸ்திரி குளிர்ந்த இளந்தென்றல் காற்றை அனுபவித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த பொழுது சங்கர சாஸ்திரி வந்து நமஸ்காரஞ் செய்து எதிர் திண்ணையில் தானும் உட்கார்ந்தார்.

"நல்லது சாஸ்திரியாரே! க்ஷேமமா? நீர் பணம் கேட்டீரே அதைப்பற்றி யென்ன கெட்டியாய் பேசாதேயும்; உம்மை நான் ஒருவிஷயம் கேட்கவேண்டும். 12, 13, வயதில் உமக்கு ஒரு பெண்ணில்லையா? நீர் எப்பொழுது அந்தப் பெண்ணுக்கு விவாகஞ் செய்து வைக்கப்போகிறீர்? மணாளன் பார்த்தாய்விட்டதா? சீக்கிரமாகவே செய்துவிடும்; இல்லாவிட்டால் நீர் அனியாயமாய்ப் போய்விடுவீர். சங்கராசாரியர் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார். நானே முதலில் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டேன். பின்னால் வரும் தண்டனையைப் பற்றி முந்தியே ஜாகிருதையாயிரும் என்றார். சங்கர சாஸ்திரி "என்ன தண்டனை? என்றார். வாமன சாஸ்திரி "என்னதண்டனையா? என்? ஜாதி பிரஷ்டந்தான், கிருஷ்ண தலத்து நியோகிப் பிராமணன் கதி என்ன ஆயிற்று? தெரியாதோ?" என்றார். சங்கர சாஸ்திரி "ஆமாம் ஐயா? என்னால் கூடியவரையில் நான் முயன்று பார்த்தும் முடியவில்லை. கிழவனோ சிறுபிள்ளையோ யாரா யிருந்தாலுஞ் சரிதான், அவனுக்குக் கொடுத்துவிடுகிறேன். அவனுடைய ஸ்திதிமதி குலம் கோத்திரம் இதுகளைநான் கவனிக்கவேயில்லை. நீர் என்ன சொல்லுகிறீர்" என்றார். வாமன சாஸ்திரி "ஆமாம், என்னுடைய அபிப்பிராயமும் அப்படித்தான். அப்படியானால் மருமகன் உமக்கு முன்னிலையிலேயே யிருக்கும்பொழுது ஒரு காசுமில்லாத ஒரு கிழவனை நீர் ஏன் தேடச் செல்லவேண்டும்," என்று ஒரு அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்துக்கொண்டு, ஒரு ஸ்திரீ எனக்கு அவசியமா யிருக்கிறாளென்பது உமக்குத்தெரியும்; உம்மை நிர்பந்தம்செய்ய எனக்கு இஷ்டமில்லை. பணம் வேண்டுமானால் நான்கொடுக்கிறேன். வட்டி 100க்கு 18 அகப்பட்டதல்லவா? யோஜனைபண்ணும் என்றார் சங்கரசாஸ்திரி.

ஆமாம், நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். ஆனால் விவாகவிஷயத்தை நானே முதலிற் பிரஸ்தாபிக்க பயந்துகொண்டிருந்தேன். என்னுடைய மகளை உமக்குக் கொடுக்க எனக்கு முழுசம்மதந்தான். ஆனால் என் பெண்சாதி—என்று வாமனசாஸ்திரி சொல்லிநிறுத்தினர்.

சரிதான், சரிதான் தெரிந்தது. ஒரு தாலூகாகச்சேரியில் ஒரு 15 ரூ. வேலைக்குத் தடுமாடுகிற ஒரு பி. ஏ. யோ? ஆம்-ஆம்-உன் மகளுக்கு ஒரு பி. ஏ. மருமகன் வேண்டுமோ? வற்றி உலர்ந்த தேகத்தை யுடையவன் சுமார் இரண்டு வருஷத்திற்கு முன் இங்கே வந்து தான் ஏதோ தேவலோகத்திலேயிருந்து குதித்தவன்போல் நம்மையொத்த வைதிகர்களையும் அவர்கள் சமயாசாரங்களையும் சீர்திருத்துவான் போல் தூஷித்தான். நடந்துகொண்டிருக்கிற விஷயங்கள் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாம லிருக்கவில்லை. உம்முடைய ராதை பேரில் அவனுக்கு ரொம்பவும் இஷ்டம் பிறந்தது என்பது கேட்டிருக்கிறேன். அவளைக் கூப்பிடும்படியாய் அவ்வளவு துணிச்சல் கூட இருந்ததாம். பிரும்மாவே தனக்காக இவளை சிருஷ்டித்ததாக நினைவு. அவளைப்பற்றி நினைத்

துக்கொண் டிருப்பானே ? அவன் தன்னுடைய கிழபாட்டனோரோடு சண்டை போட்டுக் கொண்டு—எங்கே' அது என்னவோ சொல்லுகிறார்களே—பட்டணமா மதிராஸாம். அங்கே ஓடிப்போய்விட்டான். அந்தப் பட்டண மென்கிறது இந்த பரதக்கண்டத்திற் குள்ளே மகா அசௌக்கியமானது ; எச்சல் தீட்டு என்கிறதே கிடையாது, அது மகா பாபத்திற்கு ஏதுவான இடம். அங்கே எங்கே பார்த்தாலும் துன்மார்க்கம் அதிகம். அங்கே பிராமணன் நீசன் இருவரும் சமானந்தான். அங்கே ஒரு அசுத்தமான ஒரு மூலையில் அவனிருந்தான். அவன் இருக்கிறானோ இறந்துபோய் விட்டானோ அது எனக்குத் தெரியாது. ஏது அவன் பிழைத்திருப்பான் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அப்படி யிருந்தாலும் அவன் மகா தரித்திரன். அவன் பி. ஏ. யாக யிருந்தாலென்ன. எங்கே எந்த பி. ஏ. யாகட்டும் எனக்குச் சரியாய் ரோடு சொல்லு கணக்கு தயார் செய்யட்டும் பார்ப்போம் !

" ஆ ! முன்சீப்தாரே, என் அவ்வளவு ? ஓயாத பேசுகிறவரா யிருக்கிறீரே. என்னுடைய செல்வப் புதல்வியை அந்த இழிவான தரித்திர பிள்ளைக்குக் கொடுப்பதாய் எனக்கு எண்ணம் கிடையவே கிடையாது. ஒரு நாளுமில்லை. என்மனைவிக்கு என்னவோ பைத்தியம் ; முடியாத விஷயத்தை யெல்லாம் பற்றி யோசனை பண்ணிக்கொண் டிருப்பாள். ஒரு வைரக்கம்மல் போட்டால் அதுக்குமேல் அவள் பேசமாட்டாள். நீர் என்ன முடிவு சொல்லுகிறீர் ?

" சரிதான். உம்முடைய பெண்ணை எனக்குக் கொடும், நகை விவாகச் சிலவு இதுகளுக்காக நான் 4000ரூ. உமக்குக் கொடுக்கிறது நிச்சயம். இது சங்கதி நமக்குள்ளேயே இருக்கட்டும். தெரிந்ததா ? ஆமாம், ஞாபகமிருக்கட்டும் ஒரு வார்த்தை வெளியில் வரக்கூடாது."

" ஆனால் நான் நிச்சயமாய் சொல்லமாட்டேன். மனைவியோடு யோசனை செய்து உமக்கு மறுமொழி சொல்லுகிறேன். அதற்குள் நீர் பணத்தைக் கொடும்."

" ஐயா, சரிப்படாது. நீர் வீட்டுக்குப்போம் நாளன்றைக்கு நீர் நிச்சயம் சொல்லும். இதற்குள் நானும் லக்ஷ்மண சாஸ்திரியைக் கொண்டு பத்திரம் எழுதிவைக்கிறேன். அதற்கு மறுநாள் நாமிருவரும் துப்பம் சப்ரிஜிஸ்ட்ரார் நாசிங்கராவிடம் போய் ரிஜிஸ்டர் செய்துகொள்வோம். அவசியம் என்னைப்பாரும். நான் கோயிலுக்குப் போகும் போது உம்முடைய வீட்டுக்கு வருகிறேன்."

பொழுது விடிந்தது ; கதிரவனும் குணதிசையில் தன்கதிர்களாகிய அம்புகளைத் தன் அம்புறாத் தூணியிலிருந்து பிரயோகித்துக் கொண்டிருந்தான். சீதா நகரம் என்னும் கிராமத்தில் ஒவ்வொருவரும் விடியற்காலமுதல் எழுந்து நடமாடிக்கொண் டிருந்தனர். அந்த கிராமத்திலுள்ள எல்லோருக்கும் தைமாதத்தின் 14-ம் தேதி மிகவும் சந்தோஷமானது. வாமன சாஸ்திரி வீட்டில் ஒரு விவாகம். அதற்கு கிராமத்திலுள்ள எல்லோரும் போக வேண்டும்.

விவாக சம்பரமங்களில் வழக்கமா யிருப்பது போல் வீட்டுவாயிலில் பல நிறமான அழகும், வாசனையும் பொருந்திய இலைக் கொத்துகளால் தோரணங்கள் கட்டப்பட் டிருந்தன. வீட்டிற்குள் வெகுஅழகாய் வளைவாய் அமைக்கப்பட்ட இளந்தென்னை ஓலைக்குருத்துகளும், வரிசை வரிசையான வாழைமரங்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன. பிராமணர்கள் வேதமந்திரோச்சாரணம் செய்துகொண்டு முகூர்த்தத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்நாட்டு வாத்தியங்கள் முழங்கிக்கொண் டிருந்தன. தென்னாட்டு பெயர் பெற்ற வாத்தியக்காரனான கந்தன் சிஷ்யன் ஒரு நாகசுரக்காரன்

இதற்காகவே வரவழைக்கப்பட்டு தன்னாலானமட்டும் மிகவும் நன்ருய் வாசித்துக் கொண்டிருந்தான். மேளம், தாளம், நாட்டியம் இதுகளும் அங்கங்கே நடந்துகொண்டிருந்தன. உள்ளே முற்றத்தில் நம்முடைய மிகவும் அழகுள்ள ராதை உட்கார்ந்துகொண் டிருந்தாள். அவளுக்கு இடது பக்கத்தில் மணாளன் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான்; கண்ணைப்பறிக்கும் அழகு இல்லாதவனு யிருந்தும் சிறு வனுய்த் தோன்ற மிகவும் முயன்றவனுயிருந்தான். யாவரும் என்ன சொல்லுவார்கள் என்பதை கவனிக்காமலே, ஒரு தேனடையைச் சுற்றி யிருக்கும் தேனீக்களின் கூட்டம் போல் அவனைச்சுற்றி யிருக்கும் யாவருக்கும் அவன் ஒரு விஷயத்தில் கண்ணைக்கவரும் அழகுள்ளவனுகவே யிருந்தான். மைதீட்டின கண்களுடனும், நன்ருய் க்ஷவரம் செய்துகொண்ட முகத்துடனும் காதுகளில் வைரக் கடுக்கன்களுடனும் அவன் அழகு வாழ்ந்தவனுகக் காணப்பட்டான். சிறு பிள்ளையாகவும் தோன்றினுன்.

வீட்டின் பின்புறத்திலேயோ என்ன நடக்கிறதென்று பார்ப்போம். ராதையின் தாய் சீதை ஒரு ஓரத்திலுட்கார்ந்து சற்று அழுவதும், சற்று தன் துக்கத்தை ஆற்றிக் கொண்டும் இருக்கிருள். "என் சகோதரன் வந்துவிட்டானு? அவன் எங்கே?" என்று முணுமுணுக்கிருள்.

"என் இந்த தாமதம்? மாற்ருந்தா யென்கிறதினுல் உண்டாகும் வருத்தமோ நான் அவனிடத்தில் மிகவும் அன்புபாராட்டினேன். என்னுடைய தந்தி அவனுக்கு சரியானகாலத்தில் கிடைக்கவில்லையோ? ஐயோ, தம்பி! வந்து என்னையும் என் பெண்ணையும் என்னுடைய புத்தியற்ற கணவனையும் காப்பாற்றுவாய். இன்னும் ஒருமணி போனுல் அவள் அந்த கிழவனுக்கு மனைவியாகிவிடுவாள். இப்படிக் கொண்டுபோய் தள்ளிவிடவா அவள் பிறந்தாள்?" என்ற இப்படிப்பட்ட விசனகரமான எண்ணங்கள் ஒன்றின்பின் ஒன்ருய் அவள் மனதில் உதித்து அவள் மூளையைக் கலக்கி மிகவும் கவலையை உண்டாக்கின.

இப்பொழுது திடீரென்று மேளத்தின் ஓசை அதிகரிக்கின்றது. அங்குள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் மிக்க ஆனந்தத்தை உண்டாக்கும்படி மிகவும் இனிமையான ராகங்களை நாகசுரக்காரன் வாசிக்கிருன். "என்ன விசேஷம்? முகூர்த்தகாலம் கிட்டுகின்றதா? மனதின் வேதனையை, ஐயோ! என்னுல் இனிச் சகிக்கமுடியாது. தம்பி!" என்று சொல்லிக்கொண்டு அந்த முகூர்த்த நாழிகை உண்மையாகவே வந்துவிட்டதா" என்று அறியும் பொருட்டு தானிருந்த இடத்தைவிட் டெழுந்தாள். சீக்கிரம்! சீக்கிரம்!! வழிவிடுங்கள்! வழிவிடுங்கள்! அவள் எங்கே? அவளை அழைத்துவாருங்கள் அவளில்லாமல் நாம் எப்படி கன்னியாதானம் நடத்துவது? நாழிகை வந்துவிட்டது. வாமனசாஸ்திரி, போம், போம், உமது மனையாளை அழைத்துவாரும்," என்று சொல்லிக்கொண்டு புரோகிதர் பஞ்சு தீக்ஷிதர் நம்முடைய துக்கத்திலாழ்ந்த சீதையைத் தேடிச்சென்ருர். இந்த வார்த்தைகள் அவள் காதில் விழுந்தவுடன் அவளுடைய தம்பியின் பழக்கமான வார்த்தைகள் போலிருந்தன. எங்கிருந்து இந்த வார்த்தை பிறந்ததென்று அறியும் பொருட்டு அவள் அங்கு மிங்கும் ஓடினுள். இப்படிப்பேசியது புரோகிதரென்று அறிந்த வுடன் தான் எதிர்பார்த்தபடி இல்லாமையால் வருத்தப் பட்டு உடனே மூர்ச்சையாயினுள். ஆனுல் இப்பொழுது வேறுவார்த்தைகள் அவள் காதுகளிற் படுகின்றன. அவள் எங்கே? சீதா! சீதா! நீயேன் என்னை வரவழைத்தாய்? தந்தி கொடுத்த அவசிய மென்ன? ஏதாவது ஆபத்தா? வா, சங்கதி என்ன சொல்லு" என்று சொல்லிக்கொண்டு மிகவும் அழகான இருபத்தைந்து

வயதுள்ள ஒரு சிறுவன் பிராமணர்களின் கூட்டத்தில் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு வந்தான். உடனே சீதை மூர்ச்சை தெளிந்து வஸ்திரத்தைச் சீர் படுத்திக்கொண்டு அவனுக்கு எதிரில் ஓடினாள். "தம்பி! தம்பி! என்னுடைய குமாரத்தியை இந்த அபமிருத்தியுவினின்றும் காப்பாற்ற நீ கடைசியாக வந்தாயா? ஐயோ! பாவம்! ஒன்றும் தெரியாதவன், இப்பொழுது பேசுவதற்கு நேரமில்லை. பந்தலுக்கு ஓடி விவாகத்தை நிறுத்து. மற்ற விசேஷங்கள் பிற்பாடு சொல்லுகிறேன். நான் சொன்னதைச் செய். முகூர்த்தம் சமீபித்துவிட்டது." அவளுடைய சகோதரன் பந்தலுக்குள் ஓடி ஒரு உயர்ந்த ஆசனத்தின் மேல் நின்றுகொண்டு தன்னு லியன்றமட்டும் உறத்த குரலுடன், "நான் இந்த விவாகத்தை நிராகரிக்கிறேன். ஒரு கெட்ட துற்சகுனம் நேர்ந்தது. இந்தவிவாகம் நடந்தேறினால் அவமானம், தீங்கு, நாசம் இவைகள் அந்தப்பெண்ணுக்கு அவசியம்நேருமென்கிறது சீதம்மாளுடைய அபிப்பிராயம். ஆகையினாலே அவள் விஷயமாகவும் அவள் மகள் விஷயமாகவும் நான் பகிரங்கமாய் இந்த விவாகத்தை தடுக்கிறேன்." என்று சமயத்துக்குவேண்டிய கொடிய வார்த்தைகளை இறைந்துகொண்டு ராதை வருத்தத்தால் அழுதுகொண்டு தன்னைப் பின்தொடர தான் வீட்டிற்குள் ஒரரைக்குட் சென்றான்.

இந்த துரதிர்ஷ்டமான விவாகம் தடுக்கப்பட்டு அதினால் அந்த கிராமமுன்சீப் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையடைந்து அனேக மாதங்கள் ஆயின. இந்தக் கம்பீரமான முன்சீப் இப்படி சீர்கெட அநேகருக்குச் சந்தோஷமாயிருந்தது; ஆனால் களத்தில் காயப்படுத்தப்பட்டஒருவனைப்போல்அவனிருந்தான். வாமனசாஸ்திரியின்குடும்பத்தில் நேர்ந்த அனேக துக்கசம்பவங்களும் கஷ்டங்களும் இன்னின்னவென உறைக்கப்பட வேண்டுவனவல்ல. நம்பிக்கை துரோகம் என்னும் குற்றம் சாற்றப்பட்டு கச்சேரிக்கு அவர் இழுக்கப்பட்டார். லக்ஷ்மண சாஸ்திரியின் கொடிய தூண்டுகோலின்பேரில் அந்த கிராமமுன்சீப் அந்த வாமனசாஸ்திரிமேல் வியாச்சியம் தொடுத்தான். தன்னுடைய குற்ற நிவாரணத்திற்காக வாமனசாஸ்திரி ஏற்படுத்திய மிகவும் பெயர்பெற்ற இரண்டு நியாயவாதிகளில் தன்னுடைய குமாரத்தியை மணக்கவிரும்பின மிகவும் கெட்டிக்கார சிறுவராகிய நாராயணசாஸ்திரி என்பவர் ஒருவர். அவருக்கு வயது 25. தன்னுடைய உத்தியோகத்தில் நல்ல பெயர்வாங்கி அறிவுக்கும் கண்ணியத்திற்கும் தன்னுடைய கக்ஷிக்காரர்களாலும் நியாயாதிபதிகளாலும் மரியாதை செய்யப்பட்டார். ஆகையால் வாமனசாஸ்திரிக்கு நல்ல அதிர்ஷ்டம். அவருடைய வக்கீல் நியாயாதிபதிக்கு திருப்திகரமாய் தன்னுடைய கக்ஷிகாரன்மேல் குற்றமில்லாததை எடுத்துக்காட்டினர். கச்சேரி முழுதும் மூச்சுவிடுவதற்கிடமில்லாமல் ஒரேகூட்டம். அந்த நியாயவாதியினுடைய ஒவ்வொரு வாதத்தையும் யாவரும் மிகவும் ஆவலோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். வாமனசாஸ்திரி விடுதலை செய்யப்பட்டார். உடனே மூர்ச்சையாகிவிட்டார். ஆனாலும் அவர் சீக்கிரத்தில் ஆசுவாசப்படுத்தப்பட்டதும் அவருடைய முதல் உணர்ச்சியாகத் தன்னை விடுதலைசெய்வித்தவருக்கு நன்றிபாராட்டினர். அவர் நன்றிபாராட்டல் வெறும்வார்த்தையோடு நிற்கவில்லை, அதுவே சம்பந்தப்பட்ட யாவருக்கும சந்தோஷத்தை உண்டாக்கும்படியான ஒரு செய்கையாயிருந்தது.

உடனே அந்த சிறியகிராமத்தில் விவாகம் நடந்தது. மணாட்டி ராதை. மணாளன் நாராயணசாஸ்திரியேயாம். விவாகம்முன்னிலும் அதிகசம்பிரமத்துடன்நடந்தது. விவாகத்தில் ஒருவருக்காவது மனஸ்தாபமென்பதே கிடையாது. மிகவும் சந்தோஷகரமாய் நடந்தது. ராதையோ தனக்கு படித்த சிறுவயதுள்ள கணவன் கிடைத்ததைப்பற்றி மிக மகிழ்ந்தாள்; அதற்குபிறகு சில நாளைக்கெல்லாம் ராதை தன்புருஷன்வீடுசென்றாள்.

இப்பொழுது சகலசெல்வமும்பெற்று வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறாள். ராதை அவளுடைய முழங்கால்களில் இரண்டு குழந்தைகள் ஏறி விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றன. இரண்டு கந்தர்வர்கள் போன்றுள்ளன. அவளுடைய கணவன் அவள்மேல் மிகவும் அன்புபாராட்டிக்கொண்டு வருகிறான். ஒரு ஸ்திரீக்கு வேறு என்ன செல்வங்கள் வேண்டும்?

மாதர்மனோரஞ்சினி வாசிக்கும் சிறுமிகளுக்காகக் கதைகள்.

(1) ஓணான் சம்சார வாழ்க்கை.

ஒரு ஊரில் ஒரு ஓணான் இருந்தது. அதற்கு ஒரு நண்டு, ஒரு கட்டெறும்பு, ஒரு வண்டு, ஒரு கொக்கு, ஒரு காகம், இப்படி ஐந்து பெண்சாதிகள் இருந்தன. இவர்களோடு சுகமாக வாழ்ந்துகொண் டிருக்கும்போது நண்டு கர்ப்பமாகி பிரஸவத்திற்கு வரப்பருகில் இருந்த தன் தாய்வீடு போயிருந்தது. ஒருநாள் கட்டெறும்பு நண்டின் பிறந்த விடத்துக்குப்போய் திரும்பிவந்து வண்டினிடத்தில் நண்டு சுகமாய் பிரஸவித்த சேதியைச்சொல்லிற்று. வண்டு வரிசையுடன் நண்டினிடம் போய்

"நண்டே பெருந்தேவி
அம்பி பிறந்தானு
அழுது கிடந்தானு
குழிதோண்டுங் கையாலே
முலைதாங்கி உண்டானு"

என்று விசாரித்தது. அதற்கு நண்டு

"தும்பி, தும்பி, தூணைத் துளைப்பாய்
காட்டு வண்டே கல்லைத் துளைப்பாய்
நீயா என்குலத்தை வச வந்தாய்
கொண்டுவந்த சாமானை கூடத்தில் வைத்துவிட்டு
தலைக்கடையாலே வந்தவள்புறக் கடையாலே போய்விடு"

என்று சொல்லிற்று. வண்டு கோபமாய் கொக்கினிடம் ஓடிவந்து கேட்டையா சேதி, நான்

"பொன்னு பொன்னு மஞ்சள் குளித்து
பொன்னுந் தூணிலே சாய்ந்து கொண்டு
தேவனுருக்குக் கஞ்சி வார்க் கையிலே
கட்டெறும்பு என்கிற கராட்டாணி வந்து
அங்கச்சி ஆண்பிள்ளை பெற்றுளே என்க"

நான்.

"சுக்குக் கொண்டு மிளகு கொண்டு
சூலடிக் கஞ்சு பணமுங் கொண்டு
நாயின் தலையில் நல் லெண்ணெய்
பூனையின் தலையில பூண்டுங் கருப்புட்டியும்
இத்தனையுங் கொண்டு காணப் போனேன்"

என்று சொல்லி தான் அங்கு சொன்னதையும் அதற்கு அது சொன்ன பதிலையும் சொல்லி முறையிட்டது. * அதற்குக் கொக்கு

"சொல்லுவள் சொல்லுவள் சொரணைகெட்ட வெள்ளாட்டி
சொல்லாளே என்று எண்ணவும் வேண்டாம்
கொக்குக் கழுத்துக்குக் காரையைப் பூட்டினல்
அதுவு மெத்தனை அழகா யிருக்குமே"

என்று என்னையே சொன்னளே, உன்னைச் சொல்லக் கேட்பானேன்? என்றது, பிறகு காகத்தினிடம் போய் முறையிட * காகம்,

"சொல்லுவள் சொல்லுவள் சொரணைகெட்ட வெள்ளாட்டி
சொல்லாளே என்று எண்ணவும் வேண்டாம்
கரத்த காலுக்குப் பாடகத்தை இட்டால்
அதுவு மெத்தனை அழகா யிருக்குமே"

என்று என்னையே சொன்னளே, உன்னைச்சொல்லக் கேட்பானேன் என்றது.

S.

NEWS & NOTES.

சமாசாரக்குறிப்பு.

முடிசூட்டுக் காலத்துக்கூடும் பிரிடிஷ் இந்திய குடியேற்றநாட்டுப்படைகளது தலைமை கொனட் டி கோமனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ரிச்மாண்டில் பழைய டியர்பார்க்கில் முடிசூட்டுக்குப் போகும் இந்தியப்படைகள் தங்கப்போகின்றன.

***

லண்டன், மே 5—முடிசூட்டுக்கு வரும் இந்திய அரசர் மேஜரும் நகரச்சபையாரும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வின்செஸ்டர் வந்துசேரும்படி லார்ட் நார்த்புருக் வரவழைப்புச் சீட்டனுப்பியிருக்கிறார்.

* குறிப்பு:—கதை சொல்லும்பொழுது வண்டு சொன்ன பாட்டையும் அதற்கு நண்டு பதில் சொன்ன பாட்டையும் சொல்லவேண்டியது.

263

***

திவான்பகதூர் கிருஷ்ணமாச்சாரியார்:—வழக்கம்போல் இக் கல்விமான் இங்கிலண்டு முடிசூட்டு வைபவத்தின் சமயோசிதமாய், நமது மஹாராஜா சக்கிரவர்த்தியாரின் வாழ்க்கை நலப்புத்தக மொன்றியற்றி வருகிறதைக்கேட்க மிக சந்தோஷப்படுகிறோம். இவருக்கு ஈஸ்வரன் தீர்க்க ஆயுளையும், தேக சௌக்கியத்தையு மளிப்பாராக.

***

பெண்கல்வி:—பர்மா தேசத்துப் பெண்களுக்குள் கல்வி பரவிவருகின்றது. சென்ற வருஷத்திற் பெண்பிள்ளைகளுக்காக மாத்திரம் ஏற்பட்டிருந்த பாடசாலைகள் 336. அவைகளில் 8,582 பேர் படித்துவந்தனர். இஃதன்றி, ஆண்பிள்ளைப் பள்ளிக்கூடங்களிற் கலந்து வாசித்து வந்த பெண்பிள்ளைகள் 26,201; பிரைவேட் பாடசாலைகளிற் படித்தவர் 3,361; ஆக மொத்தம் 38,144 பெண்கள்.

***

சுகாதாரக் கமிஷனரின் தெரிவிப்பு:—நமது சென்னைச் சுகாதாரக் கமிஷனர், இந்த இராஜதானியிலுள்ள எல்லா ஜில்லா போர்டு பிரெஸிடெண்டுகளுக்கும் முனிசிபல் சேர்மன்களுக்கும் இவ்வருஷம் நமது மாகாணத்தில் அம்மை யுபத்திரவம் அதிகமாயிருக்கக்கூடுமென்றும் அதுபற்றி குழந்தைகளுக்கு அம்மை வைப்பதில் விசேஷக் கவலை யெடுப்பதுடன் வயதானவர்களுக்கும் மறுபடியும் அம்மை வைப்பதிலும் கவனஞ் செலுத்த வேண்டுமென்றும் தெரிவித்திருக்கிறார்.

***

லண்டன், மே 4—முடிசூட்டு வாரத்தின் கொண்டாட்டங்கள் விஷயமாய் வெகு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அடுத்த ஜூன்மீ 30-ஆந்தேதி வின்ஸர் மாளிகையில் ஒரு பெரு விருந்து நடக்கும் ஜூலைமீ 1-ஆந்தேதி கவெண்டு தோட்டத்தில் ஒரு திருவிழா நடக்கும். ஜூலைமீ 3-ஆந்தேதி கில்டுஹாலில் ஒரு சிறு விருந்து நடக்கும், தெய்வப்பிரார்த்தனை முடிசூட்டிலே நடத்தப்படுவதோடு, சர்ச்சுகளிலும் நடத்தப்படும்.

***

எரிமலை விபத்து:—வட அமெரிக்காவுக்கும் தென் அமெரிக்காவுக்கும் இடையேயுள்ள மேற்கிந்தியாத் தீவுகளில் பிரெஞ்சு காரர்களுக்குச் சொந்தமான மார்ட்டினீக் தீவில் ஒரு எரிமலை விபத்து நேர்ந்து ஆயிரக்கணக்காய் ஜனங்கள் சேதமாய் விட்டார்கள். அத்தீவிலுள்ள ஸெயிணட் பயாரி என்னும் பட்டணத்து 25,000 ஜனங்களில் 30-ஜனங்கள்தான் உயிரை யிழந்துவிடாமல் தப்பிப் பிழைத்திருக்கிறார்களாம். அத்தீவுக்குச்சென்று வேலைசெய்து பிழைத்த இந்தியர்கள் 5000 - பேருக்குக் குறையில்லை. அவர்களின் பெரும்பாலார் ஸெயிண்ட் பயாரியில் வசிப்பவர்களா யிருந்திருக்கவேண்டும். அவர்கள் கதி யென்னுயிற்றோ அறியோம். இந்த எரிமலைவிஷயத்தைப்பற்றி சித்திரப்படத்துடன் ஜூன்மீ பத்திரிகையில் பிரசுரிப்போம்.

***

சென்னை மாகாணத்து ஜன சங்கியை:—1872-ஆம் வருஷத்தில் நமது மாகாணத்திலிருந்த ஜனங்களின் தொகை 31,220,973. 1881-ல் சென்னை மாகாணத்தின் ஜனத்தொகை 30,827,218. இப்படி 1872-ஆம் வருஷத்துக்கும் 1881-ஆம் வருஷத்துக்குமிடையே ஜன சங்கியை குறைந்ததற்கு 1876-முதல் 1878-வரை இரண்டுவருஷக்

காலம் நாட்டில் பஞ்சம் பரவியிருந்ததே காரணமாகும். அந்தப் பஞ்சகாலத்தில் சேலம், பல்லாரி, கடப்பை, கர்நூல், அனந்தபுரம் ஜில்லாக்களது ஜனங்கள் மிகுதியாய் மாண்டார்கள். மறுபடியும் 1891-ம் வருஷத்தில் எடுக்கப்பட்ட கானிஷ்மாரியின்படி சென்னை இராஜதானியின் ஜனத்தொகை 50 - லட்சம் அதிகப்பட்டது. அவ்வருஷத்தில் இராஜதானியின் மொத்த ஜனசங்கியை 3,56,30,440. சென்ற வருஷமெடுக்கப்பட்ட கானிஷ்மாரிக் கணக்கின்ப்படி ஜனத்தொகை. 3.82,09,436. 1872-ம் வருஷமுதல் 1901-ம் வருஷத்திற்குள் நமது மாகாணத்தின் ஜனத்தொகை 69,88,463. அதிகமாயிருக்கின்றதென்றே சொல்லவேண்டும்.

***

ஓர் இந்தியப்பெண்ணின் தைரியம்:—மாணிக்டோலா என்ற ஊரில் இரண்டு சிறுபெண்கள் மத்தியானம் சாப்பாடு சாப்பிட்டுவிட்டு பக்கத்து ஒரு குளத்தில்கையலம்பப்போனார்கள். இருவரும் கால்நழுவி ஆழத்தில் போய்விட்டார்கள். என்ன காலைக் கையை உதைத்துக்கொண்டபோதிலும் கனைக்குத் தூரத்தூரப் போனார்களேயன்றிக் கரையண்டை வரவில்லை. வீட்டில் இன்னுமிருவரும் வரவில்லையே என்று ஒரு ஸ்திரீ வெளியே தேடிக்கொண்டுவந்து குளத்தில் பார்க்கும்போது இவ்விருவரும் குளத்தில் தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். உடனே அந்த ஸ்திரீ குளத்திலிறங்கி நீந்திக்கொண்டு ஒரு பெண்ணைக் கரையில் இழுத்துப்போட்டாள், மறுபடியும் நீந்திக்கொண்டு மற்றொரு பெண்ணண்டைபோவதற்குள் அப்பெண் ஜலத்துக்குள்ளே போய்விட்டாள். ஆயினும் சுவாமிமேல் தன் பாரத்தைப்போட்டு அந்தப்பெண் மூழ்கிப்போன இடத்தில்ஜலத்துக்குள் முழுகி அந்தப் பெண்ணையும் கரையில் கொண்டுவந்து போட்டாள். இந்த ஸ்திரீ இந்த இரண்டாம் பெண்ணோடு கரைக்கு வரவே அதற்குள் குளக்கரையில் கூடியிருந்த பெரிய கூட்டம் இந்தமகாதயாளுவும் தைரியசாலியுமான ஸ்திரீயை மெச்சிக்கொண்டார்கள். பாலக்காடு முதலிய விடங்களிலும் ஸ்திரீகள் இவ்விதமாகச் செய்திருப்பதாக நாம் கேள்வியுற்றிருக்கிறோம்.

மதராஸ் ரிப்பன் புஸ்தகசாலை.

273, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை.

இப்புத்தகசாலையில் வேதாந்த சித்தாந்தம், தருக்கம், கட்டளை, ஸ்மிருதி, இதிகாசம், புராணம், மான்மியம், தோத்திரம், இலக்கண இலக்கியங்கள், பிரபந்தம், கோவை, திருப்புகழ், வகுப்பு, வண்ணம், நிகண்டு, அகராதி, நீதிநூல், வைஷ்ணவ நூல்கள், ஷை தமிழ்ப்பாஷை தெலுங்கு எழுத்து வைஷ்ணவ நூல்கள், வடகலை சம்பிரதாய கிரந்தங்கள், பிள்ளைத்தமிழ், கலம்பகம், அந்தாதி, மாலை, வெண்பா, சதகம், வாசகம், கீர்த்தனை, ஜோதிடம், வைத்தியம், சங்கீதம், ஜாதி நூல்கள், படம், பூகோளம், பிராணிசரித்திரம், நாடகம் தமிழ் நாவல்கள், விநோதக் கதைகள், ஷேக்ஸ்பியர் நாடகக் கதைகள், சமஸ்கிருத நாடகக் கதைகள், நீதிக் கதைகள், ஸ்திரீகளுக்குரிய நூல்கள், அறிவு கொடுக்கத்தக்க நூல்கள், கீர்த்தி பெற்றவர்கள் சரித்திரம், ஆக்ட்டு புத்தகங்கள், கிறிஸ்துமத கண்டனம் (தமிழ் & இங்கிலீஷ்), பதிகம், திருவிளையாடல், சிவனடியார் சரித்திரங்கள், தனித்தனி 3-பை, 2-பை, 1-பை புத்தகங்கள் முதலிய சகலவிதமான சுந்தப் பதிப்புப் புத்தகங்களும் கிடைக்கும். வெளியூரி லிருப்பவர்களுக்குப் புத்தகங்கள் வி. பி. மூலமாய் அனுப்பப்படும்.

1902-ம் வருஷத்துப் புதிய புத்தக விளம்பரம் வேண்டுவோர் அடியிற் கண்டவருக்கு எழுதிக்கொண்டால் இனாமா யனுப்பப்படும்:—

சை. சிவசங்கரசெட்டி, பி. ஏ.,

சொந்தக்காரர்,
ரிப்பன் பிரஸ் & ரிப்பன் புஸ்தகசாலை,
273, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை.

Printed at the Ripon Press Madras & Published by C. S. Ramasawmy Iyer, Triplicane, Madras.

264 19 JUL MADRAS

H. M. The King's illness and recovery.

CORONATION POSTPONED.

KING IS IMPROVING.

PRAYERS OFFERED THROUGHOUT INDIA.

பட்டாபிஷேகம்

நிறுத்தப்பட்டது.

நமது மகாராஜா அவர்கள் அசௌக்கியமாயிருந்து சௌக்கியமடைந்து வருகிறார்கள்.

நாம் நமது பத்திரிகையை அச்சடித்தபின் நமது மகாராஜாவாகிய 7-வது எட்வர்ட் அவர்களுக்கு தேக அசௌக்கியமா யிருக்கிறதென்றும் இதனால் பட்டாபிஷேகம் நிறுத்தப்பட்டதென்றும் கேட்டபோது மிகவும் விசனப்பட்டோம். இந்தியர்களனைவரும் இடிவிழுந்தாற்போன்ற இச் சமாசாரத்தைக் கேட்டபோது எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி எண்ணி திடுக்கிட்டு, பிரமித்து, சித்தங்கலங்கி, கண்ணீர் தாரைதாரையாகச்சொரிந்து, மனோவாக்குக்காயமென்ற மூன்றுகரணங்களாலும் மிகவருந்தினார்கள். இப்பொழுது இவர் சுகமடைந்து வருவதைக் கேட்டுச் சந்தோஷித்து, எங்கு பார்த்தாலும் கடவுளை ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டே யிருக்கிறார்கள்.

நமது மகாராஜாவினுடைய அடிவயிற்றிலுண்டான ஒரு கட்டியால் அவர்கள் அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருக்க, அதை தன்வந்திரிக்கு நிகரெனச் சொல்லும்படியான பேர்பெற்ற 5 டாக்டர்கள் சேதித்தார்களாம். இப்பொழுது மகாராஜா அவர்கள் சௌக்கியமடைந்து வருகிறார்கள். இன்னும் சிலதினத்தில் பூர்ணமாய் சுகமடையும்படி ஈஸ்வரன் கருணை புரியுமாறு பிரார்த்திக்கின்றோம்.

இனி மற்ற முழு விஷயத்தை அடுத்த சஞ்சிகையில் விவரித்து எழுதுவோம்.